2/2009 • ROČNÍK XXXXI

ŽIVÉ SLOVO

Co znamená **nemilovat svět?**

Vy ste **svetlom** sveta

Dva postřehy z jednoho dopisu

Téma čísla: **Křesťan a svět**

Připraveni k Mistrově použití

Na konci června 2009 navštívili Český Těšín manželé Joan a John Pickbournovi, kteří se na důchod přestěhovali z Anglie do francouzského městečka Aix-les-Bains v Savojsku. John je jedním ze čtyř Gedeónů, kteří v rozsáhlém savojském kempu distribuují Bible do hotelů, nemocnic a škol. Ve sboru slouží John jako kazatel Božího slova a Joan se vyučováním angličtiny snaží vytvářet mosty a kontakty k lidem z okolí. John nám v Těšíně sloužil Slovem a zde přinášíme záznam jeho služby.

Proto, bratří, vy, kteří jste svatí a máte účast na nebeském povolání, hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše: byl věrný tomu, kdo jej ustanovil, jako i ‚Mojžíš byl věrný v celém Božím domě'. Ježíš je však hoden větší slávy než Mojžíš, tak jako stavitel domu je víc nežli dům sám. Každý dům někdo staví; ten, kdo postavil vše, je Bůh. Mojžíš byl věrný v celém Božím domě, ale jen jako služebník, který měl dosvědčit to, co teprve bude vysloveno. Kristus však, jako Syn, je nad celým Božím domem. A tímto Božím domem jsme my, pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději. ***Žd 3,1-6***

V těchto verších je postavena do kontrastu služba Mojžíše a Ježíše, jako Pána. Mojžíš je zde představen jako služebník, který dohlíží na Boží dům, důvěryhodný a spolehlivý. Na cestě Izraelitů do zaslíbené země mnohokrát na poušti prokázal svou důvěryhodnost, např. když přinesl zákon od Hospodina a učil lid, jak jej dodržovat. Když zhřešili, modlil se za ně a jednou dokonce prosil Boha, aby jej vymazal z knihy, kterou píše (Ex 32,32), pokud jim neodpustí.

Když v Bibli čteme o Božím domě, nemyslí se tím vždycky jeruzalémský chrám. Ve výše uvedené pasáži jsou míněni Jeho lidé. Ve Starém zákoně jsou to Izraelité a v Novém zákoně křesťané. Křesťané jsou také označováni jako církev, což je celosvětová komunita těch, kdo věří v Ježíše jako Pána.

Ježíš je příkladem důvěryhodnosti. Je hoden větší pocty než Mojžíš, protože vládne nad Božím domem, ne jako Jeho služebník, ale jako Jeho Syn. Podobně jako Mojžíš, byl i On důvěryhodný ve způsobu, jakým učil Boží slovo a jak se modlil za svůj lid. Na rozdíl od Mojžíše byl zcela bez hříchu. Nikdo se nikdy

slovo k misijní práci

nepřiblížil jeho autoritě a schopnosti odpouštět hříchy a uzdravovat. Skrze jeho výkupné dílo se ti, kdo v něj věří, stali jeho domem. Jsou členy jeho rodiny a mají užitek z jeho věrné služby, konané v jejich prospěch. Je věrným a milosrdným veleknězem, který jim předkládá Boží svaté normy a odpouští jim, když selhávají.

Každý dům má své základy. Pavel napsal (Ef 2,20nn), že jsme postaveni na základ apoštolů a proroků, úhelným kamenem je pak sám Ježíš Kristus. Apoštolové byli svědky všeho, co Ježíš dělal a mluvil. Díky nim můžeme sledovat jeho učení, zázraky a celé jeho dílo dokonané na kříži. V tomto smyslu jsme i my jeho svědky. Zatímco proroci Spasitelův příchod předpovídali a vyhlíželi, apoštolové a novozákonní proroci s Kristem žili. Svědectví obou skupin lidí se sešla v úhelném kameni, v Kristu. V něm se sbíhá dohromady a roste stavba, jejíž základ položili (Ef 2,21).

Pavel také říká, že Kristus je jediným základem (1K 3,11-15) Božího domu. Zaměřuje se na způsob, jakým je dům na položeném základu budován. Nestandardní materiály totiž nevydrží zkoušku ohně a tím i času. Pavel nabádá ke stavbě z významných materiálů. Zlato představuje Boží slávu, stříbro ukazuje na Boží výkupné dílo, a drahokamy zjevují hodnotu a krásu.

Naopak dřevo, seno a sláma ohni nevzdorují a jsou jím pohlceny. Dřevo v Bibli často představuje lidskou slávu. Někteří lidé si myslí, že jsou důležití. Seno a tráva je sklízena a stravována. Je pomíjivá a bezcenná jako ta, která zůstává na poli a nikdo ji ani nesklízí. Sláma a strniště, jsou zbytky po sklizeném obilí. Izraelci je používali pro výrobu cihel, když otročili v Egyptě. Navozuje to představu nesvobody, ale my máme být svobodni od hříchu. Pro nás je lepší, když jsme motivováni Boží slávou než zajatí starostmi o svou pozemskou existenci. Mojžíš věděl, že potěšení z hříchu je jen dočasné. To ostatně platí i o naší pozemské existenci, představené obrazem dřeva, sena a slámy. Každý den našeho života je tedy příležitostí postavit v Božím domě něco hodnotného a stálého. Svědectví o jeho velikosti a moci zachránit nás.

V dopise Timoteovi používá Pavel pro Boží dům odlišnou ilustraci (2Tm 2,20n). Píše o nádobách na ozdobu a na smetí. Představme si třeba porcelánový servis na svátečním stole pro hosty a plastové nádoby na zeleninu. Možná nás napadne, že se podle Pavla v církvi, v Božím domě, očekává od některých významný úkol a od jiných naopak všední. To je však spíše obsahem jiné biblické pasáže (1K 12). Z 2. Listu Timoteovi je však zřejmé, že mluví o duchovní a morální čistotě. Pokud bychom se měli napít z nečisté sklenice, riskovali bychom zdraví. Jako křesťané nemáme ohrožovat zdraví druhých. Máme být před Bohem čistí, aby naše svědectví a služba druhým nevytvářela falešnou představu o našem Pánu a Spasiteli. Máme být nástroji k dosažení šlechetných cílů, jako je doprovázení lidí ke Kristu.

Dalo by se to shrnout do dvou slov: věrnost a čistota. Být spolehlivý, svatý a připravený k Mistrově použití. Je to těžké, ale ne nemožné. Je nám dávána Boží milost, abychom žili podle požadovaných norem. Pokud byla Boží milost dostatečná pro Pavla, proč by neměla dostačovat i nám.

JOHN PICKBOURNE, MISIJNÍ PRACOVNÍK VE FRANCII
PŘELOŽIL JAREK ANDRÝSEK

obsah

Slovo k misijní práci
Připraveni k Mistrově použití 2

Úvodník
Aký je svet 4

Tématický článek
Křesťan a svět 5

Tématické články
Co znamená nemilovat svět? 6
Vy ste svetlom sveta 8

Biblické pojmy
Svět a jeho významy v Bibli 11

Misia
Život Narayana Paula 12

Film
Lisabonský příběh 14

Výzva reformace
„Ta kniha je k jídlu" 15

Živá historie
Čtyřmezník v Třanovicích 18

Stránka mladých
Worship Festival 2009 20
O Infúzi 2008-09 21

Zpráva z konference
Druhá evropská konference bratrského hnutí 22

Rozhovor
Rozhovor s redaktorem časopisu 25

Biblický kvíz
Rozhovor s neznámým 26

Dokumentárny film
Ježiš je normálny 27

Svedectvo
Pán zázračne koná 28

Poezie a hádanka
Bolo by to také ľahké 29
Tři hádanky dědečka Heryána 29

Okienko pre ženy
Akí sme trpezliví? 30

Recenze
Existenciální drama moravského velmože 32

Deník čtení Bible
Dva postřehy z jednoho dopisu 33

Správy zo zborov
Konference: 100 let bratrského hnutí v Českých zemích 34

Informace
Boží odpověď na sedmileté hledání 35

Téma příštího čísla:

Kult těla

Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky zasílejte do konce srpna 2009 na adresu odpovědného redaktora. Děkujeme. Redakce.

Aký je svet

Svět je krásný – spieval Karel Gott (už pred 45 rokmi – ako ten čas beží). Mnohí nadšene súhlasia (kto by sa divil zaľúbeným), a spievajú si to s ním dodnes: „...s tebou, s tebou, s tebou."

Náš svet býva zlý – spieval Pavol Habera s Teamom (aj to už je asi 20 rokov). Mnohí to vedeli aj bez neho a so zdvihnutým prstom opakovali: „Pozor, pozor!" Nie vždy to však pomohlo...

Svet je nebezpečný! Dávno – prv než ľudia stihli pomenovať každý kopec, údolie i rieku – bolo miesto, ktoré sa volalo svet. Začínal sa za humnami a odjakživa sa doň vydávali rozprávkoví hrdinovia za svojimi dobrodružstvami. Darmo mamka bedákala a otec odhováral, zobrali pár buchiet do batôžka a zmizli za obzorom. Nedali sa zastaviť žiadnymi nástrahami, cestou prekabátili obra alebo porazili draka a domov sa vrátili s princeznou.

Svet je krásny – spieval Boh, keď „videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré." (1M 1,31) Lenže to už bolo dávno, veľmi dávno. Nik z ľudí, žijúcich dnes na zemi, taký svet nevidel. Ten dnešný je vyrabovaný, vypálený, zhumpľovaný. A predsa pri pohľade naň niečo tušíme – napriek smogu a ozónovej diere, napriek rinčaniu zbraní a hukotu motorov, napriek oslepujúcim neónovým reklamám i našmu slabnúcemu zraku. Keď starí Gréci uvideli niečo z krásy a poriadku vesmíru, nazvali ho *kosmos* – dnes podľa toho okrase hovoríme *kozmetika*. *„Hospodinova je zem, i to čo ju napĺňa. ... Nebesá rozprávajú o sláve silného Boha a dielo Jeho rúk zvestuje obloha."* (Ž 24,1; 19,2) *„Svet je nabitý Božím majestátom,"* vyznáva viktoriánsky básnik Gerard Manley Hopkins (God's Grandeur). Stále je to Jeho svet, bez ohľadu na to, čo hovorí nepriateľ (Mt 4,9).

Asi netreba míňať atrament na uvádzanie príkladov toho, *aký je svet zlý*. Stačí si v ľubovoľný večer pozrieť správy. (G. K. Chesterton v tomto zmysle hovoril, že dedičný hriech je jediná dogma cirkvi, ktorá sa dá empiricky dokázať pohľadom okolo seba.) Ale určite nebude stačiť varovať pred tým zlým svetom tam vonku. *„Keby to všetko bolo také jednoduché! Keby existovali zlí ľudia, ktorí by niekde záludne páchali zlé činy, bolo by nutné ich len oddeliť od nás ostatných a zničiť. Ale hranice rozdeľujúce dobro a zlo prechádzajú srdcom každej ľudskej bytosti. A kto je ochotný zničiť kus vlastného srdca?"* pýta sa Alexander Solženicyn v Súostroví Gulag. Zákon a proroci o tom hovorili dávno pred ním (1M 6,5; Jr 17,9). Smutné poznanie...

Je to ich problém – mohol povedať Boží Syn. Ale nepovedal, a vydal sa do zlého a nebezpečného sveta na výpravu, s ktorou sa nemôžu zrovnávať všetky rozprávkové príbehy s ich obrami a drakmi. A predsa rozprávky neklamali! *„Evanjeliá v sebe majú rozprávkový príbeh, alebo príbeh väčší, ktorý celú podstatu rozprávok zahŕňa. ... Tento príbeh však vstúpil do Dejín,"* hovorí majster rozprávač J. R. R. Tolkien. Dokonca aj tá nevesta–princezná bude na konci (Zj 19,7).

Lenže ten príbeh, najväčší zo všetkých, ešte nie je dorozprávaný, ba ani dopísaný. *„Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás,"* povedal Pán Ježiš svojim, ktorí sa na takú hrdinskú výpravu vôbec necítili (J 20,21). Soľ zeme, svetlo sveta, mesto na vrchu, ovce medzi vlkmi, ktorých svet nebol hoden, svedkovia zmŕtvychvstalého, Kristova vôňa, list, ktorí čítajú všetci ľudia. Vidíme sa v tých slovách?

Aký je svet? A aký bude? To záleží aj od nás. A mimochodom, aby sme si o sebe nemysleli priveľa – alebo sa nezachádzali od hrôzy – Pán Ježiš hovorí: „Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta."

Milí čitatelia Živého Slova, prajem Vám Božie požehnanie pri písaní toho najväčšieho príbehu!

PETER KOZÁR

tiráž

ŽIVÉ SLOVO

Vydává
A-ALEF , Bořivojova 620/29
718 00 Ostrava, www.ziveslovo.cz

Odpovědný redaktor a adresa české redakce
Jaromír Andrýsek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
tel.: 552 321 184 a 776 737 2082
e-mail: ja.andrysek@gmail.com

Adresa slovenskej redakcie
Peter Kozár, Vajnorská 9, 831 03 Bratislava
Tel.: 02 4437 2169 a 0908 390 753
e-mail: pkozar@berea.sk

Redakční rada
Ján Číž, Ján Hudec, Matúš Koša, Peter Kozár, Ján Kučera, Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Pavel Šíma, Petr Vaďura, Jan Vopalecký, Ľubomír Vyhnánek, Irena Zemanová

Grafická úprava a tisk
Vydavatelství g-koukol.cz
Ostravská 130, 735 62 Český Těšín-Mosty

Jazyková korektura
Ivo Štěrba st.

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko
Bohuš Javor, Kresťanské centrum Berea, Alstrova 38, 831 06 Bratislava
tel.: 02 4341 1911, 0905 249 379
e-mail: javor@berea.sk

Expedice a administrace pro Českou republiku
A-Alef, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava-Kunčičky
tel.: 596 784 269, 732 490 072
e-mail: a-alef@centrum.cz, www.a-alef.cz

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku
A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Správa inzerce
Jaromír Andrýsek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
Tel.: 558 734 794 a 776 737 282
e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Předplatné
na celý rok 160 Kč + poštovné 72 Kč
celkem 232 Kč
jednotlivá cena 40 Kč + poštovné 18 Kč
na Slovensku 6,80 € + poštovné 2,00 €
Předplatné na další období končí jen písemným či telefonickým odhlášením v administraci.
Časopis vychází čtyřikrát do roka.
Registrační číslo MK ČR 6480
ISSN 1210-6526

Křesťan a svět

Izraelité táboří pod horou Sinaj, na které je už skoro 40 dnů a 40 nocí Mojžíš. Lidé ztrácí trpělivost a jsou nejistí. Problémy národa má po dobu nepřítomnosti toho, kdo je na Boží příkaz vyvedl z Egypta, řešit Áron a Chúr. Přicházejí tedy za Áronem, aby jim udělal boha, který by je vedl dál. Áron je tedy vybídl, aby mu dali své zlaté náušnice. Získal tím materiál na zhotovení sochy býčka, ve kterém Izraelité hned viděli toho, kdo je vyvedl z Egypta. Když víme, co všechno tomu předcházelo a hlavně, jak se situace vyvíjela dál, nechápeme a kroutíme nad tím hlavou. Ostatně můžete si to znovu přečíst ve 32. kapitole knihy Exodus.

Ve 35. kapitole (verše 4 až 9) je popisována další akce. Vystupuje v ní Mojžíš, který se mezi tím vrátil v pořádku z hory a razantně vzniklou situaci vyřešil. Vyzval Hospodinovým jménem lid, aby přinesl oběť pozdvihování. A tak ze srdce a dobrovolně přinášeli zlato, stříbro, měď, látky a další věci.

Jak se k takovým cennostem dostali, když v Egyptě pracovali jako otroci? Odpověď najdete na začátku knihy Exodus (3,21n): „Zjednám tomuto lidu u Egypťanů přízeň. Až budete odcházet, nepůjdete s prázdnou. Každá žena si vyžádá od sousedky a spolubydlící stříbrné a zlaté ozdoby a pláště. Vložíte je na své syny a dcery.“ Konečně získali za dřinu několika generací odměnu. Ale co s tím na poušti? Na té cestě jim různé ozdoby a pláště mohly docela překážet, při dlouhém pochodu jsou takové věci jaksi navíc.

Možná to pro ně bylo zátěží, jenže oni to právě na té poušti potřebovali. Jedni nabídli své zlato Áronovi, ten nechal „udělat tele“ a tak se mohli klanět modle. Ti druzí dostali brzy na to příležitost nabídnout své bohatství Hospodinu pro vybudování stanu setkávání.

Věříme, že celé Písmo je inspirováno Božím duchem. Nejsou to pouze historická fakta, biblické příběhy mluví do naší současnosti. Platí to i pro tyto dvě události z doby, kdy Izraelité putovali pouští.

I my jdeme tímto světem k cíli, zaslíbenému nebeskému domovu. Z Egypta, který jsme opustili, si neseme různé bohatství: vzdělání, kulturní, sportovní a pracovní úspěch, společenské postavení, pestrou paletu různých možností, příležitostí, vědomostí a dovedností. Nic z toho nemusí být samo o sobě špatné, máloco je na první pohled hodno odmítnutí. Ale stále jsou tu ty dvě možnosti: bude z toho „zlaté tele“ nebo něco, v čem se s tebou bude setkávat Hospodin? Co s tím uděláš?

Pro postavení a vybavení stanu setkávání byly zapotřebí různé materiály, různé dovednosti a řemeslná zručnost. Zapojit se mohl každý, vlastně skoro každý (Ex 35,21-19): „a každý, koho srdce pudilo a kdo byl ochotné mysli, přicházel a přinášel Hospodinovu oběť pozdvihování pro dílo na stanu setkávání...“

IRENA ZEMANOVÁ

Co znamená nemilovat svět?

„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není“ (1J 2,15). Tento verš je nám jistě dobře známý – mnohokrát jsme jej četli a možná slyšeli i celou řadu výkladů. Ne všechny však byly tak říkajíc „klepnutím hřebíčku na hlavičku“, zvláště byl-li tento verš postaven osamoceně, bez svého kontextu. Pak by výklad mohl znít i takto: „Lidé kolem nás jsou součástí tohoto světa. Žijí bez Boha, jsou hříšní a zlí. Budou nás svádět ke zlému a je lépe si je nepouštět k tělu. Raději se jim vyhnout, nepřátelit se s nimi a omezit se jen na nezbytně nutný styk. Kdo je miluje, miluje svět a to znamená, že v něm není láska Otcova.“ A pak lze vyrukovat s dalším známým veršem (2K 6,14n): *„Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?“* A když k tomu připojíme ještě výzvu z verše 17: *„A proto `vyjděte z jejich středu a oddělte se´, praví Hospodin“* – je výsledek nasnadě: S nevěřícími lidmi nemějte nic společného. Bible to přece říká jasně!

Ale je tomu opravdu tak? Znamená „nemilovat svět“ nemilovat lidi ze světa kolem nás? Nedopustili jsme se ve svém uvažování přece jen omylu?

Pro „svět“ je zde použito nám dobře známé řecké slovo „kosmos“. To však může mít více významů:

- jednak je to Pánem Bohem **stvořený „vesmír“**, který je Božím dílem (včetně nás lidí) a který tedy nemáme nejmenší důvod nemilovat.
- Slovo kosmos je ale použito, jak uvádí např. Dr. Scofield, také k definování současného světového systému v etickém slova smyslu – pak je tím míněno **uspořádání světa, organizované satanem** na principu násilí, závisti, sobectví, touhy po moci a cti a po požitcích (Mt 4,8-9; J 12,31; 14,30; 18,36; Ef 2,2; 6,12; 1J 2,15-17). Tento světový systém je mocný, spočívá na vojenské a ekonomické síle, je často navenek náboženský, vědecký, vzdělaný a elegantní, ale ve skutečnosti to v něm vře různými národnostními a hospodářskými protiproudy a touhou po moci, proto ve skutečných krizích může být udržen jen vojenskou mocí a ďábelskými principy (viz poznámka ze Scofieldovy Bible ke Zj 13,8).

Mezi těmito dvěma pojmy je třeba umět rozlišit, jinak se naše úvahy mohou vydat špatným směrem. Pán Bůh totiž sám tak miloval svět „kosmos“, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život (J 3,16). Pán Ježíš tak miloval „svět“, že dokázal jít za nevěstkami, celníky a nejrůznějšími hříšníky, aby je zachránil. Pán Ježíš nás dokonce do tohoto „světa“ poslal, abychom ho následovali (J 20,21): *„Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“* Zároveň se za nás modlí, abychom obstáli (J 17,15-21): *„Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.... Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří..., aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.“* Proto nás do tohoto světa poslal, aby skrze nás mohl někdo uvěřit. Vždyť i my jsme přece uvěřili proto, že nám někdo vyprávěl o Pánu Ježíši.

A ještě jedna důležitá poznámka k vysvětlení našeho textu o lásce ke světu. Je z řady knih Průvodce životem (vydal Express 1995) a týká se komentáře k Janovým listům. Je tam napsáno to, co považuji za velmi důležité: „Někteří lidé si myslí, že láska ke světu se týká vnějšího jednání – toho, s kým se stýkáme, jaká místa navštěvujeme a na jakých činnostech se podílíme. To ovšem není zcela přesné, neboť láska ke světu začíná v srdci a jsou pro ni typické tyto tři postoje: (1) – žádostivost – příliš mnoho energie vynaložené na uspokojení tělesných tužeb, (2) – materialismus – touha po věcech a shromažďování věcí; (3) – pýcha – posedlost touhou po postavení a potvrzení vlastní důležitosti. Když had pokoušel Evu (Gn 3,6), pokoušel ji ve třech oblastech. Když ďábel pokoušel Ježíše na poušti, útočil na něho ve třech stejných oblastech (viz Mt 4,1-11). Bůh si naopak cení sebeovládání, štědrosti a pokojné služby. Je možné odpírat si „světské radovánky“ a přesto uchovávat světské postoje v srdci. Na druhou stranu je možné milovat hříšníky a trávit s nimi čas jako Ježíš, zatímco srdcem lpíme na hodnotách Božího království. Které hodnoty jsou pro tebe nejdůležitější? Odráží tvé jednání světské hodnoty nebo Boží? Selžeš jako Eva, nebo zvítězíš jako Ježíš?“

Jde tedy o to, abychom nemilovali způsob a zaměření života, který je běžný v tomto světě. A to nám křesťanům může hrozit víc, než si připouštíme. Ne to, s kým se stýkáme, ale o co v životě usilujeme. Často se to ďáblu v našem životě podaří převrátit – pak se jako mniši vzdalujeme od světa a ve skutečnosti jsme ho ve svém srdci plní.

Je dobré, abychom si v odpovědi na otázku: „Co znamená „milovat svět“?“ všimli toho, co Jan píše dále a jak to vlastně myslel: *„Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.“*

V tomto verši nás Jan upozorňuje na tři „páky“, které používá náš duchovní nepřítel ďábel k tomu, aby nás pokořil a dostal tam, kde nás chce mít. Jsou to:

Po čem dychtí člověk? (žádost těla)

V listě Galatským je v 5. kapitole řeč o projevech těla, o jeho „skutcích“. Je jich celá řada: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Z těchto skutků dovedeme poměrně bezpečně stanovit „žádosti těla“, protože ty skutky jsou realizované žádosti. Můžeme říci, že to je v podstatě dávání prostoru nejnižším lidským pudům a závislostem – sexuálnímu, seberealizaci a sebeuplatnění, sobectví. Když těmto pudům člověk povolí, je jimi ovládán, takže neexistují zábrany a člověk používá lsti a neváhá použít nečestné prostředky k dosažení toho, co si umanul, včetně okultních praktik. To vede k závisti, rozporům a rozkolům. Uspokojování

základních lidských potřeb je normální, ale má být pod naší kontrolou a má se dít v Bohem vyhrazeném rámci. Je potřebné jíst a pít, ale je zlé, když člověk žije jen pro jídlo a pití. Sex je Boží dar, ale v rámci vztahu vymezeném Bohem. Je zlé, žije-li člověk jen sexem. Snaha uchovat si zdraví a život je přirozený pud, pokud však člověk myslí jen na sebe a žije na úkor jiných, tak je to zlé. A bychom mohli pokračovat.

Takže „žádost těla" (nebo jak čteme v ekumenickém překladu – „po čem člověk dychtí") není z Otce, ale je ze světa. Je to vlastnost, kterou se nám snaží naočkovat „svět", je to systém hodnot a priorit, diktovaný knížetem tohoto světa, ďáblem. Je to ďábel, který na nás útočí tím, co je pro nás příjemné, co se nám líbí. A jako spojence využívá naše vlastní tělo, snaží se nám namluvit, že to, co chceme, není tak zlé, že to dělají všichni, že je to lidské, atd.

Co chtějí jeho oči? (žádost očí)

Další vstupní branou, kterou ďábel s oblibou a úspěšně užívá, jsou naše oči. Snad proto Pán Ježíš ve svém Kázání na hoře říká, že když nás oko pohoršuje, že je máme „vyloupnout". Ďábel nám ukazuje zajímavé věci a snaží se nám vsugerovat, že právě tuto věc musíme mít, že je to nesmírně důležité. Na tomto principu pracují všechny supermarkety, které základní životní potřeby dávají záměrně až na konec prodejny, aby lidé předtím viděli všechno, co (ne)potřebují a dali se nalákat ke koupi něčeho, kvůli čemu do obchodu ani vůbec nešli.

Co je to žádost očí? Co viděla Eva v ráji? Bylo to zajímavé ovoce, které ještě neochutnala. Poznat nepoznané! Nic vám to neříká? Co viděl Achán v Jerichu? Bylo to bohatství, které stálo za to mít doma a kterého by nikdy v životě nedosáhl. Co viděl David večer na střeše svého domu? Krásnou cizí ženu, jak se koupe – a tu přece musí mít! A tak bychom mohli pokračovat. Oči jsou úžasný dar, který nám Pán Bůh dal. Bez nich bychom bloudili a tápali ve tmách. Ale běda, když oči začnou určovat, co potřebujeme a co ne! Protože platí: „Nenasytí se oko viděním!" Jan říká: Tohle není od nebeského Otce, ale to je ze světa vašeho nepřítele. Nenechte se tím oklamat.

Na čem si zakládá? (pýcha života)

To je třetí páka, kterou ďábel používá k tomu, aby nás (alespoň dočasně) diskvalifikoval, aby nás zdržel od cesty za svým Pánem. Dovede docela slušně zahrát na naše „ego". Každý z nás máme v sobě aspoň špetku hrdosti na to, co jsme dokázali. Když dá hokejista gól, obvykle učiní hokejkou význačné gesto. Podobně to udělá skokan do výšky, když se mu podaří překonat laťku apod. Když se malíři podaří jeho obraz, má z toho také radost. Je to přirozené. Když se nám daří, máme radost. Jenže mít radost je jedna věc, ale být namyšlený a pyšný, že jsem jednička a že všechno závisí na mně – to už je věc jiná. Ďábel se nám snaží namluvit naši důležitost a nepostradatelnost. A nemysleme si, že se to týká jen nekřesťanů, že jen oni jsou pyšní a namyšlení, zatímco my křesťané jsme příkladem skromnosti a pokory! Jen si to nenamlouvejme a buďme sami k sobě čestní.

Jeden Boží muž odpověděl sestře, která mu děkovala za „požehnané kázání": „To už jsem slyšel, když jsem scházel z kazatelny dolů." Právě po velkých vítězstvích nám hrozí také velké pády. Judský král Amazjáš po vítězství nad Edómci se pustil do dobrodružného bratrovražedného boje proti svým bratrům Izraelcům ze severního království, třebaže byl varován. Ale pýcha předcházela pád. Byl poražen, Jeruzalém dobyt a vypleněn.

Kdybychom četli pozorně celý kontext citovaného místa v 2K 6, došli bychom k verši, který je vyvrcholením jeho napomenutí (2K 7,1): *„Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očisťme se od každé poskvrny těla i ducha a přiveďme k cíli své posvěcení v bázni Boží."* Najednou by nám bylo jasné, že jde předně o naši lásku k hodnotám světa kolem nás a ne o vztahy k lidem kolem nás. Nejde o to, abychom se s lidmi nestýkali, ale jde o to, abychom nedělali to, co dělají oni.

Myslím, že se ďáblovi dokonale daří přehodit nám v našem duchovním úsilí výhybku. Místo abychom se snažili nepodlehnout žádostem těla, žádostem očí a pýše života (které jsou v nás samotných a my jim mnohdy dáváme prostor), dbáme na to, abychom se „nenakazili" od „hříšných lidí" v našem okolí. Je to stejné, jako když úzkostlivě dbáme na to, abychom se nenakazili nebezpečnou infekční chorobou v době, když už dávno u nás vypukla plnou silou. Zde je třeba se soustředit na léčbu a ne na karanténu.

Lidé kolem nás potřebují vidět, že „nejsme ze světa". Jen tehdy, nebudeme-li ovládáni žádostmi těla, žádostmi očí a pýchou života, budeme pro ně „světlem" světa. Nepotřebují jen naše kázání (toho je víc než dost), potřebují vidět náš život. A ten je v tom, že s nimi opravdu netáhneme jho, neděláme to, co člověka zotročuje, co oni dělat musí, i když nechtějí.

Lidé kolem nás ale také potřebují vidět, že je máme rádi a že nám na nich záleží. Ne zájem o to, abychom „získali zákazníka", ale zájem o ně samotné. A to bez přiblížení a přátelství nejde. Pán Ježíš se nezdráhal jít k Zacheovi na večeři, bez ohledu na to, co si o tom myslí „zbožní" Židé. Neváhal ocenit lásku ženy hříšnice, která pomazala cenným olejem jeho nohy, bez ohledu na to, co si myslel farizeus Šimon. A tak bychom mohli pokračovat dál. A my křesťané máme postupovat stejně. Proto pověděl podobenství o milosrdném Samařanovi. Pán Bůh musel Petrovi dát zvláštní vidění k tomu, aby pochopil, že má jít k pohanskému vojáku Korneliovi, i když tomu zbožní křesťané v Jeruzalémě nerozuměli. Proto podnikali Pavel s Barnabášem, Sílou, Lukášem, Timoteem a Titem své misijní cesty. Proto žil Hudson Taylor mezi Číňany jako jeden z nich. Proto...

Pochopili jsme, co to znamená „nemilovat svět" a „milovat lidi"? To, zda jsme to opravdu pochopili, se pozná v našem dalším životě.

TOMÁŠ PALA

Vy ste svetlom sveta

Šírenie evanjelia v Srbsku

10 rokov utečenci z Kosova

„Ako si ty mňa poslal na svet, tak som i ja ich poslal do sveta.“ Ján 17,18

Svet v biblickom ponímaní

Letmý pohľad na mnohé biblické verše, v ktorých sa stretávame so slovom svet nám dostatočne svedčí o tom, ako je to dôležitá téma, najmä ak je reč o vzťahu či postoji kresťana k svetu. Slovo svet veľmi často vyslovoval sám nebeský Učiteľ a najviac toto slovo použil evanjelista Ján pri písaní evanjelia a listov – asi stokrát.

Slovo svet sa používa v niekoľkých obmenách a ním rozumieme Bohom stvorený vesmír, zem ako javisko ľudských dejín, ľudstvo všeobecne, a najčastejšie, svet ako systém zla, ktorý je nepriateľský Bohu. Vo veľkňazskej modlitbe Pán Ježiš vyslovil slovo svet až 19 krát. Pozorným čítaním môžeme v tejto modlitbe vidieť sedemnásobný postoj učeníkov Pána Ježiša k svetu:

- nebeský Otec ich zo sveta dal Synovi (6)
- žijú vo svete (11)
- svet ich nenávidí (14)
- Otec ich chráni pred zlým sveta (11. 15)
- nepatria svetu (16)
- sú poslaní do sveta (18)
- sú svedectvom svetu (21. 23)

Niektorí aj takto bývajú

Mohli by sme týchto sedem krátkych výpovedí „obliecť“ do niekoľkých viet a dať im podobu jasného obrazu, kto vlastne kresťania sú. To sú ľudia, ktorých nebeský Otec vytrhol ako kajúcich hriešnikov z moci tmy a preložil do kráľovstva svojho milovaného Syna. Ako Božie deti žijú ďalej vo svete, ktorým vládne ten Zlý. Pretože patria Bohu, sú terčom nenávisti sveta, ale nebeský Otec ich chráni. Už nepatria tomuto svetu, ale majú preň jasné poslanie Božej lásky a milosti. Ich osobný a najmä spoločenský život potvrdzuje vierohodnosť posolstva, ktoré šíria v tomto svete.

Poslanie veriacich ľudí v tomto svete

Snáď najjasnejšie to opísal nebeský Učiteľ v úvode svojej kázne na vrchu. ***„Vy ste svetlom sveta. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach“*** (Mt 5,14.16). Z tohto textu jasne vyplýva, že svet žije v duchovnej tme, duchovnej slepote a nepozná svojho Stvoriteľa. Svet sú zrejme ľudia, ktorí žijú vôkol kresťanov a pozorujú ich život, správanie, ich postoje, vzťahy, ich slová a skutky. Úlohou či poslaním kresťanov všetkých čias bolo a je zamerať pozornosť ľudí na Boha, ktorý ich miluje a chce vytrhnúť ich dušu z moci Zlého, ktorého Biblia nazýva kniežaťom či bohom tohto sveta. Uvedomujúc si obrovskú zodpovednosť pred svojím Pánom, presvedčení kresťania sa snažia túto lásku dokazovať slovom i skutkom každému, koho im Boh posiela do cesty, a to bez ohľadu na životné okolnosti, v ktorých sa práve nachádzajú, a na cenu, ktorú musia zaplatiť. Láska k Bohu a blížnemu je hybnou silou u tých, ktorí v hĺbke srdca pochopili, že ak Kristus za nich zomrel, oni sú povinní pre Neho žiť, a ak je potrebné, pre Neho aj mrieť. Cirkevné dejiny sú plné martýrov, ktorých krv sa menila v semeno nového života, dokonca aj u tých, ktorých ich prenasledovali a utýrali na smrť. Biblia vydáva o nich svedectvo, že ***„svet ich nebol hoden“*** (Žd 11,38). Tak sa svedectvo o Božej láske

Prednášky v Biblickej škole

šírilo a šíri až podnes a ľudia po celom svete sa stávajú skutočnými kresťanmi.

Národ povstane proti národu

Po náhlych zmenách, ktoré sa udiali koncom minulého storočia vo Východnej Európe, sa otvorili dvere pre verejné šírenie evanjelia aj v bývalých komunistických krajinách. Nie všade tieto zmeny prebiehali pokojne a so vzájomným porozumením. Na území bývalej Juhoslávie vypukla občianska bratovražedná vojna, ktorá si vyžiadala veľké obete. V plnosti sa prejavil duch ***kniežaťa tohto sveta***, ktorého Boží syn nazval ***vrahom od počiatku a otcom lži***. Mnoho detí a mladých bolo okradnutých o krásne detstvo alebo mladosť. Niekoľko sto tisíc ľudí bolo zavraždených, viac ako jeden milión zostalo bez svojich ohnísk a stali sa bezdomovcami, tulákmi, utečencami, ktorí zaplavili severné kraje Srbska, kde žila početná komunita veriacich ľudí, patriacich do viacerých evanjelikálnych zborov. Týmto Pán ukázal, aké dôležité je reagovať láskou na nenávisť a biedu, ktorú priniesla občianska vojna.

Povedz a nasýť

To bol projekt, za ktorým stála hlavná idea hovoriť ľuďom o Kristovi a potrebe záchrany ich duše a potom im aj prakticky dokázať Božiu lásku. Tak žil a tak sa správal aj Kristus vo svete, veď bol svetlom svetu. A tak ako Otec poslal Syna do sveta, aj On, Pán cirkvi, poslal nás s podobným poslaním. ***Tento svet potrebuje počuť pravdu a potrebuje zažiť lásku.*** Na území Srbska tisíce ľudí za ostatných 18 rokov počulo posolstvo pravdy o Bohu, Kristovi, o človeku, o hriechu a večnom určení, prijali praktický prejav Božej lásky a milosrdenstva – a niektorí z nich otvorili svoje srdce svetlu pravej známosti. Uverili v Ježiša

Čakanie na pomoc

Traktor s vlečkou, na ktorom utiekli Srbi z Kosova

Starí i mladí sa tešia na balík s potravinami

Žena s pomocou

Krista ako svojho Pána a Spasiteľa a stali sa svetlami, ktoré svietia uprostred zvrhlého a skazeného pokolenia (Fil 2,15).

Práve z projektu šírenia evanjelia a preukazovania nezištnej lásky utečencom sa zrodila služba vzdelávania mladých ľudí a roku 1996 bola v Petrovci založená jednoročná biblická škola s cieľom ponúknuť týmto mladým ľuďom a zároveň aj mladým kresťanom z evanjelikálnych zborov možnosť študovať Sväté Písmo a zabezpečiť im praktickú prípravu pre rôzne činnosti v oblasti evanjelizácie a budovania zborov.

Biblické vzdelávanie

Prví študenti nastúpili v októbri roku 1996 do malého improvizovaného biblického strediska. Začali sa prednášky, striedali sa učitelia zo Slovenska, Anglicka, Nemecka, Austrálie a Srbska. Bol to deň malých začiatkov. Za tridsať týždňov, na ktoré sa študenti zaviazali, mali a majú možnosť dôkladne sa zoznámiť s každou biblickou knihou, a mohli si zvoliť z palety rôznych prístupov k štúdiu Biblie ten pre nich najvhodnejší. Biblická škola sídlila v Kresťanskom evanjelizačnom stredisku v Petrovci prvých osem rokov. V roku 2005 vedenie školy rozhodlo presťahovať sa bližšie k Belehradu, hlavnému mestu Srbska, ktoré ponúka veľké možnosti pre šírenie evanjelia v rámci praktickej časti výučby.

Od založenia Biblickej školy spolu 240 študentov, mužov a žien, z toho 48 manželských párov, absolvovalo jednoročné biblické vzdelávanie. Niektorí z nich pokračovali v štúdiu na teologických školách v zahraničí, asi 55 študentov nastúpilo do misijnej služby na plný úväzok, ďalších 35 je priamo zapojených do rôznych činností vo svojich zboroch. Pán Cirkvi použil niektorých z týchto študentov na zakladanie nových zborov v Srbsku, Čiernej Hore, Bosne a Hercegovine a v Chorvátsku. Iní sa stali vedúcimi rôznych misijných spoločností, ako napr. ***Detská misia, Ježiš pre každého, Zvoľ si život*** a iných.

Zbieranie balíkov

Od októbra tohto roku majú študenti možnosť študovať aj druhý rok, v ktorom sa im ponúkajú rôzne semináre: ***Práca s mladými, Práca s deťmi, Služba v zbore, Služba kázania slovom, Ako študovať Bibliu, kurz angličtiny, pastorálna služba*** a ďalšie. V druhom ročníku študenti v trojtýždňových turnusoch striedajú teoretickú a praktickú výučbu.

V jesennom semestri na biblickej škole v mestečku Opovo pri Belehrade študuje 12 mladých ľudí zo Srbska a Macedónska v prvom, a 9 študentov v druhom ročníku. Pôsobenie tejto školy a celý rad jej absolventov mocne prispeli k šíreniu evanjelia na Balkáne a zakladaniu nových zborov na územiach, kde predtým neexistovalo žiadne biblické svedectvo.

To znamená byť svetlom sveta či svetu, prenikať do tmy a zostávať svietiť na vrchu. Byť aspoň jedným malým lúčom, osvecujúcim tých, čo sedia v tme. To je poslanie, to je výsada nás Božích detí, nasledovníkov Pána Ježiša.

VLADIMÍR MAJERSKÝ

Svět a jeho významy v Bibli

Posledních dvacet let života ve svobodné společnosti přineslo mnoho změn i do českých církví. Ostatně změny ve společnosti se vždy nějakým způsobem, přímo či nepřímo, odrazily v atmosféře křesťanských společenství. Někdy se mluví o vlivu světa a každý z nás o tom má svou vlastní představu. Kde však vliv světa začíná a kde naopak končí? Možná že nám v tříbení našich představ pomůže, když se na pojem svět podíváme v celé jeho rozmanitosti, jak nám ji český jazyk a Písmo svaté předkládá. Pak zapřemýšlíme i o jeho teologickém významu.

Z jazykového hlediska má české slovo svět dle Slovníku spisovné češtiny (Academia, Praha 2000) jedenáct významů. Předkládám zde jejich zeštíhlený přehled:

- země se vším, co na ní existuje,
- země a život na ní či mimo ni,
- světadíly před nebo po objevení ,
- nebeská tělesa, galaxie, vesmír,
- cizí daleké země, cizina,
- lidstvo a veřejnost,
- skupina lidí společného zájmu,
- skupina jednotlivin téhož druhu,
- oblast myšlenek a názorů,
- život, který nás baví nebo mrzí,
- uspořádání života.

Biblických pojmů, které překládáme českým slovem svět, je hned několik. Z velké části se jejich významy kryjí s významovými poli ze Slovníku spisovné češtiny, jako např. hebrejské výrazy *´adam* (lidstvo, člověčenstvo), *´eres* (celá země, svět) a jeho poetické synonymum *tebel*, dále *´olam* (svět v časovém i prostorovém smyslu) nebo řecké *oikumene* (obydlený svět, přírodní kosmos). Přesto bych zmínil dva, které výše představený seznam významů ze Slovníku spisovné češtiny v určitém smyslu doplňují. Biblická konkordance (Kalich, Praha 1967) je uvádí takto:

- *filosofia* jako moudrost světa (Kol 2,8),
- *eón* jako omezené trvání světa (Mt 28,20).

Ovšem vůbec nejčastěji se českým slovem svět překládá v Bibli řecké slovo *kosmos*. Slovník k Novému zákonu (de Gruyter, Berlín 1988) ukazuje, že se kosmos ve významu svět (řecké slovo kosmos má totiž i jiné významy) používá pro

- stvořený svět a jeho řád (Mt 13,35; Zj 13,8),
- svět nadpřirozených bytostí (1K 4,9),
- svět jako obydlená země (1K 14,10; Kol 1,6),
- země jako protějšek nebe (J 1,9; 1Tm 1,15),
- svět jako lidstvo (Mt 18,7; Ř 3,6),
- lidé jako předmět Boží lásky (J 3,16n; 6,33),
- místo zemských radostí a starostí (Mt 16,26; 1K 7,31),
- nepřátelská moc odporující Bohu (J 8,23; 1J 5,19),
- ztělesnění nespravedlnosti (Jk 3,6).

Z uvedeného přehledu je jasné, že za slovem svět se skrývá obrovská rozmanitost, která je příznačná pro celé stvoření. A právě stvoření vystihuje důležitý rys, který je všem významům slova svět společný. Svět je oblast stvoření, která je protějškem Stvořiteli. A jako ztělesnění stvořeného je svět prostorově i časově omezený a pomíjivý (1K 3,31).

Z teologického hlediska je svět sférou, která uplatňuje na člověka svou moc (2K 4,4). Padlý člověk zneužil dobrého světa a začal jej uctívat (Ř 1,21.23). Zaměnil stvořené za Stvořitele. Když člověk upne svou mysl na věci tohoto světa, pak nad ním paradoxně svět vládne (2K 4,4). Z vazby na tento svět nás může vysvobodit jen Kristus (Kol 2,20), když spolu s ním principům či mocnostem světa zemřeme. Kdo se narodil z Boha, ten přemáhá svět (1J 5,4). Ale úplné vítězství přijde, až když se vlády nad světem ujme Mesiáš (Zj 11,15), do té doby platí, že „není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1).

JAREK ANDRÝSEK

Život Narayana Paula

Po viac než 35-ich rokoch vernej práce na Pánovej vinici, povolal domov svojho služobníka 12. júna 2008. Opustil svoju manželku Grace, syna Filipa Timoteja a dcéry Fébu a Hefsibu. Rozlúčili sme sa s jedným z najvynikajúcejších domorodých misionárov našej doby.

Úsmev, smiech, piesne a mnohé drobné udalosti z jeho 74-ročného života nebudú zabudnuté. Naše deti si zachovajú v pamäti chvíle strávené s ním. Dávame mu spolu „dovidenia", kým sa stretneme pri nohách Pána Ježiša.

Niekoľko udalostí zo života brata Narayana Paula

Brat Narayan zostáva veľkým inšpiračným podnetom pre všetkých, čo ho poznali. Založil do 200 bratských zborov a zhromaždení vo vrchoch pri hranici medzi štátmi Orissa a Andhra Pradeš. Keď zoslabol, zveril mnoho zodpovednosti za ne iným. Jeho syn Timotej sa staral o 138, zať Silas o 36 a on sám o 53 zborov a menších zhromaždení.

Brat Narayan Paul osobne pokrstil viac ako 4000 ľudí a sobášil viac než 800 manželských párov. V tomto čase je v komunite Sora viac ako 12 000 bratských veriacich. Návštevnosť výročných konferencií zborov presahuje 5000 ľudí. V tejto komunite bol brat Narayan známy ako ´otec kmeňa´ a dokonca i jeho nepriatelia mali voči nemu veľkú úctu. Jeho neúnavné úsilie a láska k ľuďom pozdvihli celý kmeň Sora. On sa dokonca obliekal a žil ako by bol príslušník tohto kmeňa.

Brat Narayan založil ***Spoločnosť nového života***, aby zasiahol evanjeliom i ľudí mimo kmeňa Sora a slúžil komunite rôznym spôsobom. So spolupracovníkmi vybudoval ***Nemocnicu Betánia*** pre chorých a trpiacich, ***Dom milosrdenstva*** pre siroty, ***Biblickú školu Cherith*** pre vzdelávanie misionárov, ***základné školy*** pre chudobných, vytvoril a uskutočňoval programy na pomoc vdovám.

Božie povolanie a začiatky služby

Keď Pán povolal brata Narayana Paula do svojej služby, ten zanechal svoje zamestnanie revízora zvárania u firmy Hindustan Motors v Kalkate. Prečo sa stalo jeho cieľom zasiahnuť evanjeliom primitívny kmeň vo vrchoch púšte Srikakulam zostáva tajomstvom. Pred rokom 1972 nebol v kmeni Sora jediný kresťan. Neboli tu ani za ďalších 11 rokov, odkedy ta začal chodiť brat Narayan s manželkou Grace. Obaja vytrvali napriek nemilosrdnému protivenstvu. Deň po dni stúpal brat Narayan na vrchy, aby prinášal dobrú zvesť dedinčanom. Každá dedina mala náčelníka a niekoľkých starších. Veľa ráz bol ohrozovaný príslušníkmi kmeňa lukmi so šípmi napustenými jedom. Vraveli mu, aby sa nevrátil do ich dediny a povedali, že ak to urobí, budú na neho najprv strieľať

a až potom hovoriť. Často bol telesne napadnutý a dokonca i kameňovaný.

Vytrvalé pokračovanie

Po rokoch tí istí ľudia prijímali ho vďačne do svojej dediny, keď mu najprv umyli nohy. *Aké krásne sú na vrchoch nohy toho, ktorý zvestuje radostné veci, ktorý hlása pokoj, ktorý zvestuje dobré, ktorý hlása spasenie, ktorý hovorí Sionu: „Tvoj Boh kraľuje!"* (Iz 52,7) Títo vzácni veriaci na vrchoch stále pokračujú v tejto praxi umývania nôh každému evanjelistovi, ktorý navštívi ich dediny. Po tom ako evanjelista ukončí službu Slova, každý veriaci v dedinskom zbore mu ponúkne niečo zo svojich chudobných zdrojov. Pán zmenil ich životy a oni vyjadrujú svoju vďačnosť za to poctením Jeho služobníkov. *Kto vás prijíma, Mňa prijíma, a kto Mňa prijíma, prijíma Toho, ktorý Ma poslal.* (Mt 10,40)

Hudba v jeho srdci

Keď bol v prvých rokoch vyhnaný z dediny, nikdy nestriasol prach zo svojich nôh, ale vyšiel za dedinu, táboril pod stromom a varil si jedlo nad ohňom z dreva, ktorého bolo vôkol dostatok. Neboli tu cesty ani doprava, ktorou by sa mohol dostať späť do svojej dediny v ten istý deň. Pri cestovaní cez deň hrozilo nebezpečie zo strany ľudí, v noci zase od šeliem. V džungliach žili tigre a iné divé zvieratá, preto bolo nebezpečné táboriť vonku, mimo dedín. Všetko, čo potreboval, musel nosiť na svojich pleciach.

V jeden večer, po tom ako bol vyhnaný z dediny, táboril pod veľkým stromom

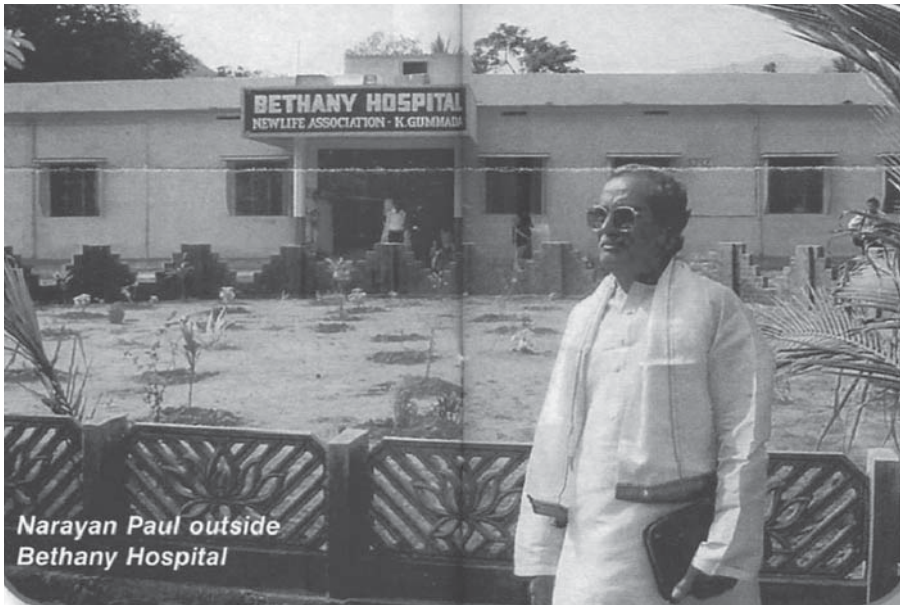

Narayan Paul outside Bethany Hospital

a varil si jedlo. Už sa stmievalo a chlapci z dediny sa vracali domov s dobytkom, ktorý pásli. Našli ho pod stromom a chceli vedieť viac o ňom. Brat Narayan ich začal učiť piesne a rozprával im biblické príbehy v reči sora. Chlapci ho pozvali do ich dediny, ale on im povedal, že ta nemôže ísť, lebo ich rodičia by ho zabili. Chlapci ho presviedčali, aby len išiel a povedali, že rodičia by najprv museli zabiť ich, prv než by sa dotkli jeho. Dal sa im uprosiť, zabalil si veci a išiel s nimi. Uprostred dediny zavesil lampáš, požiadal dedinčanov, aby urobili okolo neho veľký kruh a spieval evanjelizačné piesne v ich reči. Trvalo to dlho do noci. Keď prišiel druhý raz, bol vrelo privítaný a dedinčania prijímali ním zvestované evanjelium. Brat Narayan vedel získať srdcia ľudí pre evanjelium zvlášť piesňami.

Démonom posadnutá dievčina stala sa evanjelistkou

Pri inej príležitosti bol brat Narayan zase vyhnaný z dediny. Vtedy mal so sebou i pomocníka. Obaja sa rozhodli táboriť vonku, mimo dediny. Keď sa trochu usídlili, počuli zvuk, akoby niečo spadlo zo stromu. V šere videli postavu s dlhými vlasmi. Zľakli sa. Uvideli mladú ženu, sotva niečím odetú a s veľmi divokým výzorom. V ruke mala veľký kameň a bola hotová napadnúť ich. Bola to 19-ročná, démonom posadnutá dievčina, ktorá žila sama v pralese. Jej rodičia ju vyhnali, lebo sa správala veľmi násilne. Blížila sa k bratovi Narayanovi, aby na neho zaútočila. Namiesto toho, aby utekal, brat zavrel oči a začal sa hlasne modliť. Po niekoľkých minútach, pocítil dotyk na svojej nohe. Otvoril oči. Pri jeho nohách bola mladá dievčina, z ktorej démon vyšiel. Prosila o nejaký odev a brat Narayan jej dal svoj šál. Hneď sa vrátili do dediny, z ktorej boli vyhnaní. Uzdravené dievča ich nasledovalo.

Dedinčania videli dvoch mužov a dievčinu, idúcu za nimi. Boli veľmi prekvapení, keď ju videli uzdravenú. Rýchlo pochopili, čo sa stalo. Povedali: „Boh brata Narayana má moc nad démonmi!" (Ľudia z kmeňa Sora žijú v strachu. Ako animisti uctievajú duchov a uzmierujú ich obeťami zvierat.) Aký bol výsledok uzdravenia dievčiny? Takmer celá dedina prišla ku Kristu v tom roku a vznikol tu bratský zbor. Meno dievčiny je Laxmi a teraz je šťastne vydatá za jedného evanjelistu. Je živým svedectvom o moci Pána Ježiša Krista i nad démonmi.

Z nepriateľa sa stal priateľ

Brat Narayan používal vo svojej službe evanjelistu rôzne spôsoby, aby sa priblížil k ľuďom. Niekedy požiadal náčelníka dediny o dovolenie, aby mohol večer predviesť Bhajanu (spev klasických piesní, sprevádzaný profesionálnymi hudobnými nástrojmi). Počas zhromaždenia dedinčanov mohol predstaviť evanjelium v piesňach. Mnohokrát mu ľudia protirečili a vyhnali ho z dediny. O niekoľko týždňov sa vrátil a predstavil evanjelium v inej forme – so Šanti Ratham (čo znamená „voz pokoja"), ozdobeným džípom. Vtedy zvestoval evanjelium piesňami, používajúc reproduktory. Ak dedinčania ani to neprijali, prišiel znova s pojazdnou klinikou, s lekárom a zdravotnými sestrami aj s mnohými liekmi pre obyvateľov dediny. Mnohí z jeho protivníkov prijali liečbu.

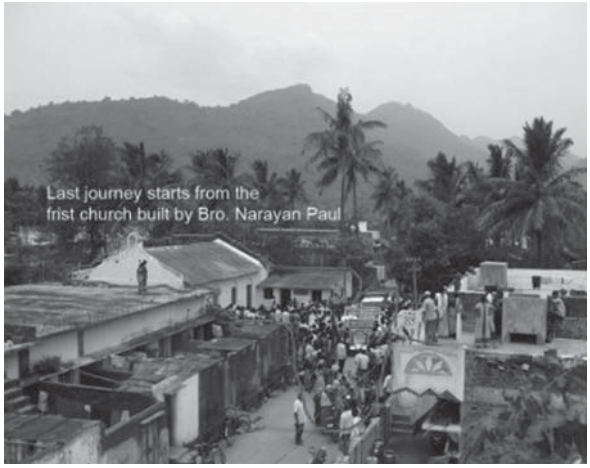

Raz jeden z vodcov dediny bol taký chorý, že ležal mnoho dní na lôžku. Všetci čakali, že skoro zomrie. Keď sa brat Narayan o tom dopočul, ihneď poslal zdravotný tím, aby ho doviezli do nemocnice Betánia. Niektorí z dediny vraveli, že to bol muž, ktorý sa pokúsil brata Narayana zraniť, a že by mu preto nemal pomôcť. Tento človek bol po niekoľkých týždňoch liečenia v nemocnici úplne uzdravený. Neskôr sa stal najlepším priateľom brata Narayana.

Jeho pomocníčka v službe a príklad života

Manželka brata Narayana, Grace, je žena veľmi oddaná Božiemu dielu. Keď bola požiadaná, hneď súhlasila s rodičmi dohodnutým manželstvom. Pred ich sobášom sa nikdy nevideli. Grace bola dcérou evanjelistu a stala sa duchovnou matkou všetkých veriacich v kmeni Sora.

Aké žiarivé svedectvo! Aké odovzdanie sa Bohu! Aká obeť! A aké pôsobenie. Nech nás život a príklad brata Narayana Paula povzbudí k službe nášmu Spasiteľovi a Pánovi.

A svet ide ta i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá naveky. (1J 2,17)

JACOB MATHEN, Z ECHOES 11-2008
PRELOŽIL A UPRAVIL JÁN HUDEC

Lisabonský příběh

Ve svém Lisabonském příběhu vypráví mág filmového umění Wim Wenders o filmovém zvukaři, který přijíždí do Lisabonu, aby svému příteli pomohl dokončit roztočený film. A protože svého přítele nenachází, toulá se po ulicích Lisabonu, nahrává zvuky a promítá si filmový materiál, který jeho přítel už stihl před svým záhadným zmizením natočit. Vše je nasnímáno starou kamerou na kliku. Poznáváme rázovité postavičky pradlen, obchodníků, náhodných kolemjdoucích. Město nás opájí magickou atmosférou svých oprýskaných, křivolakých uliček se stařičkými tramvajemi šplhajícími se do kopců.

Po nějaké době zvukař svého přítele nachází. Chodí po městě s kamerou připevněnou na zádech. Vysvětluje, jak se pokouší zbavit film všeho komerčního, umělého, všeho „na efekt“. Proto se nejprve pokusil vrátit k počátkům filmového umění, kdy ještě nešlo o peníze, ale o „čistou filmařinu“. Ani to ale nebylo to pravé, proto teď natáčí jen bezděky, s kamerou na zádech, aby neovlivnil „svým“ viděním to, co natočí. Filmový materiál pak navíc vyhazuje do odpadkových košů, aby úplně vyloučil jeho zneužití.

Cesty obou přátel se rozcházejí. Náš hrdina nemá pochopení pro sterilní metodu svého přítele. Píše mu však dopis, kterým se jej pokouší přesvědčit, že je-li něco na filmu cenného, je to právě to „jeho“ vidění světa. Je to subjektivní, co ve filmu divákům předává ze sebe. Je bláhové chtít dělat „čistý film“, protože ten nikomu nic nedá. Proto musíme riskovat, že budeme chtít dělat filmy na efekt, že v nich bude kalkul, že se nás při jejich tvorbě zmocní touha po úspěchu a penězích. To vše může sice dílo znehodnotit, a přesto v něm zůstane třeba jen střípek toho, co jsme do něj vložili pravdivého a co vypovídá o nás a našem vidění světa.

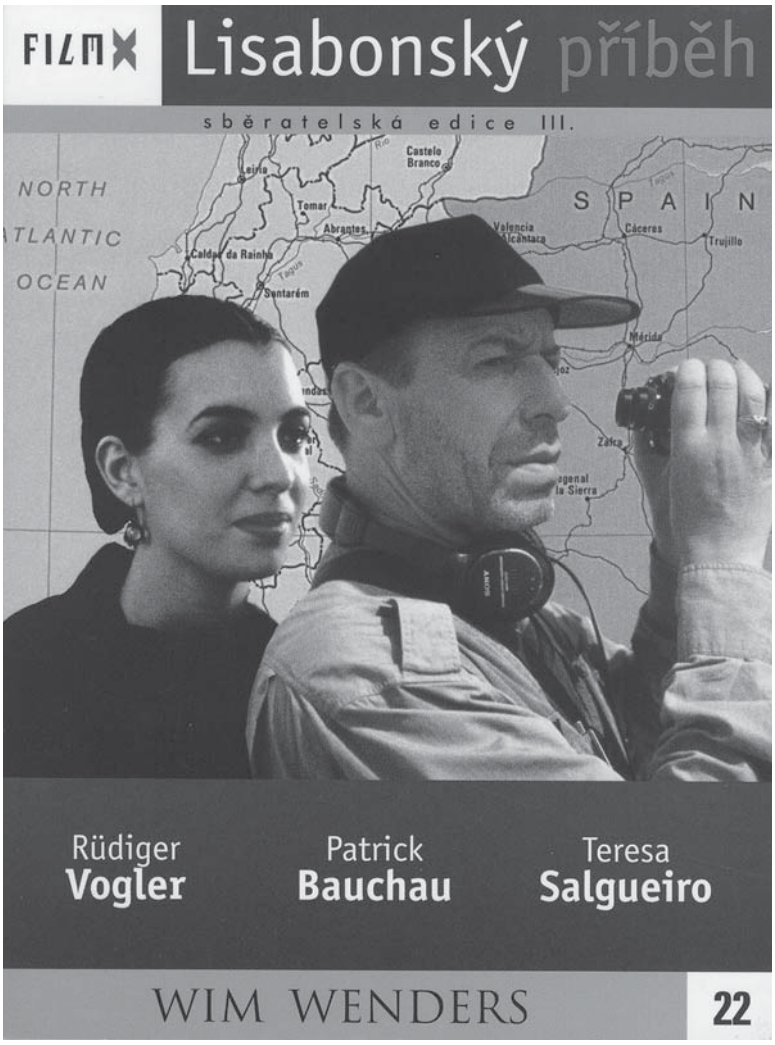

Lisabon sám o sobě je město jako každé jiné. Lisabon, jak jej vidí filmař, který se jeho atmosféru a život v něm pokouší dostat na filmový pás, je však městem zázraků, městem jedinečných lidí, městem obrazů a zvuků, hlasů a barev. Je to město, v němž se mísí muzika skupiny Madredeus s křikem racků a lodí houkajících na řece. Jen zde jezdí žluté tramvaje, které vám zastaví kdykoli, když se chcete rozběhnout za krásnou dívkou.

Miluji a obdivuji filmy Wima Wenderse. Inspirují mě a nutí přemýšlet nad životem a vírou. Lisabonský příběh mi připomněl úsilí některých křesťanů po absolutní čistotě života. Jak rádi by se vrátili k prvokřesťanské praxi církve, k naprosté duchovnosti a oproštěnosti od všech nánosů světa! Jak by chtěli dodržovat vše původní a nepoužívat ani slůvka, která nejsou napsána v Bibli. Oddělit se od světa, zbavit se vlivů civilizace, nemuset řešit ty tisíce problémů, kterými na nás svět tlačí. Být těmi pravými, jedinečnými, dokonalými, božskými...

Jak jsem šťasten, že mohu své křesťanství žít autenticky, po svém. Že mohu lidem vyprávět o Kristu tak, jak jsem jej poznal já. Jak jsem vděčný za církev, která nemusí být sterilní napodobovatelkou církve prvního století, ale může být pevně zakotvena ve století jedenadvacátém. Jak jsem vděčný Kristu za to, že navzdory mým selháním a falším on zůstává věrný a pravdivý.

Od chvíle, kdy jsem viděl Lisabonský příběh, toužím se do Portugalska podívat. Než zbohatlí developeři zastaví starý Lisabon supermarkety a z křivolakých uliček plných oprýskaných domů se stanou prázdná kancelářská střediska. A než starobylé žluté tramvaje nahradí nějaké moderní, ze kterých už nelze vyskočit za jízdy, když se chcete rozběhnout za krásnou dívkou.

PETR VAĎURA

„Ta **kniha** je k jídlu…"

V červenci tohoto roku si protestantský svět připomněl 500 let od narození švýcarského reformátora Jana Kalvína. Reformačnímu odkazu bylo věnováno i téma letošní bohoslužby České evangelikální aliance. Tato úvaha, jejímž základem je kázání při této bohoslužbě ČEA ve sboru Církve bratrské v Prostějově z ledna 2009, chce připomenout reformační důraz na Písmo jako Boží slovo.

Tématem letošního aliančního týdne byla reformační výzva: Návrat k Písmu! Téma vhodné pro rok, kdy se připomíná pětisté výročí narození jedné z vůdčích postav reformace, Jana Kalvína. Pochybuji ale, že by byl záměrem evangelikální aliance jen jakýsi exkurs do církevní historie. Jistě jde o současnost a o nás samé, o náš vztah k Písmu.

Hned mne však napadlo, zda se volání evangelikálních křesťanů „zpět k Písmu" nerovná onomu příslovečnému nošení sov do Athén. Vždyť kdo je více přesvědčen o živosti, opravdovosti a hlavně bibličnosti své víry, než právě my, evangelikální křesťané?

Organizátoři aliančního týdne si přesto chtěli reformační odkaz znovu připomenout. Přijměme tedy jejich výzvu a začněme u jednoduché otázky: Jak jsme na tom my sami? Nepotřebujeme se v něčem také „vrátit k Písmu"? Už jako bych slyšel mnohé odpovědi. Cožpak se každou neděli nečte z Písma a nekáže se na biblický text? Cožpak nemáme každý týden aspoň jednu skupinku biblického studia? Cožpak si aspoň jednou týdně nečteme z Písma i doma? Cožpak mnozí nečteme biblické výklady a komentáře, kterých máme dnes tolik k dispozici? Tak proč nás voláte zpátky k Písmu? Proč to zvláštní motto – ta kniha je k jídlu, jako bychom se stále Písmem nesytili?

Osobně to vnímám tak, že je to kvůli nebezpečí, že se nám při vší naší zaujatosti Biblí může z Bible stát jen předmět zbožného uctívání. Ale Písmo nám má být hlavně prostorem k setkávání s Bohem. Místem, kde mohu zaslechnout *Boží oslovení*. Vědomě v této chvíli neříkám „slyšet Boží slovo" a hned vysvětlím proč. Velmi často totiž slýchávám: „Boží slovo říká… Boží slovo neříká", „Boží slovo si otevřeme, a zase zavřeme". Na „Boží slovo" jsme už hodně zvyklí, takže nás toto označení Bible ani moc nepřekvapí, bereme jej jako samozřejmost. A právě ta *samozřejmost* je důvodem, proč máme vše zaběhnuté a automatické vždy znovu přezkoumat, totiž abychom si znova uvědomili to nesamozřejmé, úžasné a překvapující, co v Bibli je.

Pojďme se tedy vrátit v našem uvažování k Božímu slovu, k Písmu, ale ne jako k jakési posvátné konzervě, kterou můžeme vhodným exegetickým klíčem kdykoli otevřít a vyjmout z ní její obsah. Tedy že Bůh promluví, až mu *my* dovolíme mluvit, až si *my* „otevřeme Boží slovo", a přestane mluvit až si *my* jeho Slovo zase zavřeme.

Návratem k Písmu teď myslím náš skutečný vztah k němu, naše očekávání, se kterým Písmo čteme a přemýšlíme nad ním. (Tedy, zda a co od něj čekáme, zda a jak nad ním přemýšlíme).

Návratem myslím znova probuzené očekávání, že ke mně, přímo ke mně, může skrze Písmo promlouvat samotný Bůh. Avšak ne tak, jak spolu mluvíme my lidé, když se v komunikaci o něčem informujeme. „Boží oslovení" není jen sdělování zajímavých informací, ale dění, které chce vést k našemu formování. Ne pouze informovat, ale formovat a utvářet mé myšlení, mé jednání, mou víru, lásku a naději, mé celé životní směřování.

„Dábár Adonaj" je dění

Zastavme se na chvíli u slova „slovo". Co znamená v hebrejském myšlení? Na začátku několika knih SZ čteme větu „stalo / událo se slovo Hospodinovo" (Jr 1,2; Ez 1, 3; Oz 1,1; Jl 1,1; Jon 1,1; Mi 1,1; Sf 1,1; Ag 1,1; Za 1,1) a stejný způsob vyjadřování najdeme i v evangeliu Jana („Slovo se stalo tělem"). To je vazba, kterou v češtině běžně neznáme. My slova mluvíme, posloucháme, někdy slovo plníme, někdy ho třeba nedodržíme, ale že by se naše slovo „dělo" nebo „se stávalo", to neříkáme. Způsob našeho vyjadřování souvisí s naším myšlením. V našem jazyce (a podobně asi v ostatních indoevropských jazycích) je slovo hlavně akustický signál, který přenáší informaci. Na tom je založena mezilidská komunikace. V hebrejském myšlení má však slovo „dábár" mnohem širší význam. Kromě našeho „slova" znamená také „věc", „událost" nebo „dění". „Dábár Adonaj", Slovo Hospodinovo, tak není jen informace, ale je to dynamický proces, je to dění, které uvede člověka do pohybu, které ho proměňuje a formuje.

Boží slovo zjevené

Jak ale vlastně Bůh mluví? A co to vůbec znamená, že Bůh mluví? Vždyť mluvit znamená přenášet zvukem (vlně-

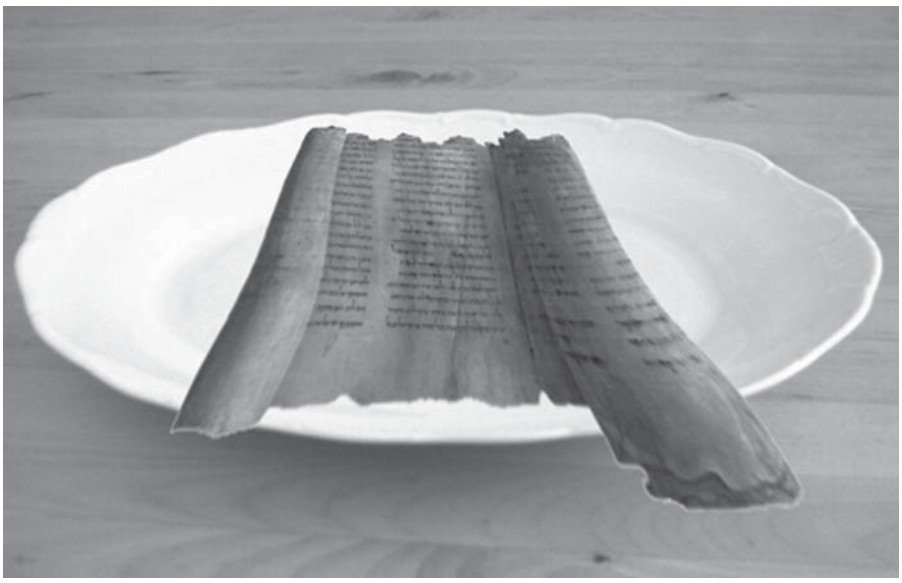

ním vzduchu) systém kódů (gramatika a syntax), kterým rozumíme.

O tom, jak Bůh „mluvil", hovoří začátek listu Židům: *„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky. On (tedy Kristus), odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty"* (Žd 1, 1-3).

Bůh promluvil (a stále mluví) v Ježíši Kristu. Celý Ježíšův život, to, co učil a konal, jeho smrt a vzkříšení, to vše bylo (a stále je!) jednou velkou Boží řečí k člověku. Božím jazykem není hebrejština ani řečtina (to jsou jen lidské pomůcky), Božím jazykem je Ježíšův život. Ježíš sám je Slovem, Božím sebesdělením. A toto Slovo se stalo tělem, jak píše evangelista Jan. Bůh se stal člověkem, ne knihou! To byl ten největší skandál (*skandalón* = pohoršení) pro Židy i pohany. Bůh neposlal na tento svět jen jakousi nebeskou příručku napsanou posvátným jazykem, kterou je třeba naučit se hebrejsky recitovat, abychom se mohli dostat do nebe. Bůh nechtěl, aby člověk šplhal k němu „nahoru", On sám přišel k nám „dolů". A to je největší *mystérion* (tajemství) křesťanské víry, že Bůh tak miloval člověka, že se v Ježíši z Nazareta stal jedním z nás.

Pokud chci tedy hovořit o Božím slovu, tak nejprve a hlavně musím hovořit o Ježíši Kristu. Neboť Ježíš je tím nejvlastnějším Božím Slovem. Ježíš jako pravý Bůh a pravý člověk je Boží manifestací, Božím sebevyjádřením. On je Boží slovo zjevené a inkarnované (vtělené). A jestli má mít výzva: „Zpět k Božímu slovu" nějaký smysl, tak primárně tento: Stále a znovu se vracet k Ježíši Kristu.

A aby to neznělo jako prázdná fráze, tak je třeba říci, co se tím myslí: Vracet se k příběhu Ježíše Krista, k jeho životu, smrti a vzkříšení jako zrcadlu, ve kterém chci uvidět sám sebe, jaký opravdu jsem a vnímat Ježíše jako napřaženou láskyplnou Boží ruku, kterou stačí jen uchopit. Vracet se stále k Ježíši Kristu jako základu svého života, prameni mé víry a naděje.

Boží slovo zapsané

Teprve po tomto zjeveném Božím slově, totiž po životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, mohli přijít se svou zvěstí apoštolové a první křesťané. Nejprve zřejmě ústní, později písemně zachycenou, která byla od druhé poloviny 4. století známa jako Nová smlouva[1]. Ta se společně se Starou smlouvou (nebo první) stala viditelným základem křesťanské víry a místem, kde se mohu setkat s živým Božím hlasem. A v tomto smyslu byla Bible chápána jako Boží slovo zapsané, vždy závislé na primárním Božím slově, vzkříšeném Kristu.

Co v tomto kontextu znamená výzva k návratu k Božímu slovu?

Může to být pozvání k hlubšímu studiu Písma, to je jistě dobré a nikomu to neuškodí, ale hlavní aspekt vidím ještě v něčem jiném. A sice v rovině osobního vztahu k Bibli a tomu, co je v ní.

A teď nehovořím o tom, co nahlas odpovíme, když se nás ptají na Bibli. Neptám se na naše evangelikální deklarace, ale na skutečnost. Dokážeme vnímat čtený text jako Boží oslovení nás samotných? Dokáže nás biblický text ještě něčím překvapit? Nebo se nám z Bible stala již třikrát přečtená detektivka, kdy ji čteme již bez napětí, bez očekávání, neboť stejně víme o čem je a jak skončí?

Myslím, že je dobré si čas od času položit takové (možná trochu nepříjemné, ale určitě užitečné) otázky, a to z jednoho prostého důvodu: I to nejvzácnější může časem zevšednět. I z biblických textů, skrze které, jak věřím, promlouvá živý Bůh, se může stát mrtvá litera věroučných definic a ideologického systému. I z Bible se může stát zlaté tele, až modlářsky uctívané. A toto nehrozí těm, kterým je víceméně jedno, co se v Bibli píše. To hrozí nejvíce těm, kteří to s vírou a Pánem Bohem myslí smrtelně vážně.

Od jednoho kazatele jsem slyšel, že právě evangelikální křesťané jsou nejvíce ohroženi svou vlastní opravdovostí a horlivostí, neboť v této horlivosti přetváří Bibli jakožto zdroj živého Božího hlasu v „konzervu" metafyzických pravd a tezí, které je třeba jen hájit a bojovat proti všem, kteří je popírají. A o podobné zkušenosti píše v materiálech k alianční bohoslužbě i tajemník ČEA: „Znám lidi, kteří mají Bibli skutečně rádi: rádi ji studují, debatují o ní a všemožně ji hájí. Přesto bývá často všechna jejich biblická zběhlost cestou, jak se vlastně vyhnout osobnímu vztahu s živým Bohem a proměně v Kristu. Zvláště pro mnoho evangelikálních křesťanů se tak Písmo stává spíše místem střetu argumentů, který je třeba vyhrát a nikoli láskyplným prostorem a tajemstvím vztahu s trojjediným Bohem."

Zkusme tedy vzít reformační výzvu k návratu k Písmu jako podnět k inventuře naší zbožnosti a horlivosti (nebo naopak laxnosti a duchovní lenosti), našich názorů, idejí a teologií. Vezměme ji jako příležitost se podívat, zda nám kdysi živé a oslovující myšlenky časem neztrouchnivěly, zda se nestaly formou bez obsahu, zda vyjadřují to, co jimi chtěli vyjádřit ti, kteří je formulovali jako první, a zda i v dnešní formě odpovídají poselství Písma. Je to sice trošku namáhavé, ale je to dobrá prevence. I nám se může stát, že pro hlasité skandování tezí našeho (soukromého či kolektivního) „jediného pravého učení" neuslyšíme ani otázky těch, kteří stojí kolem nás a kterým máme svou víru dosvědčovat, ani onen hlas tichý a jemný, hlas Boží.

Bible je zrcadlo

Na otázku, co je vlastně Bible, se dá odpovědět různě. Tradiční odpovědí křesťanů bylo a je, že Bible je Božím

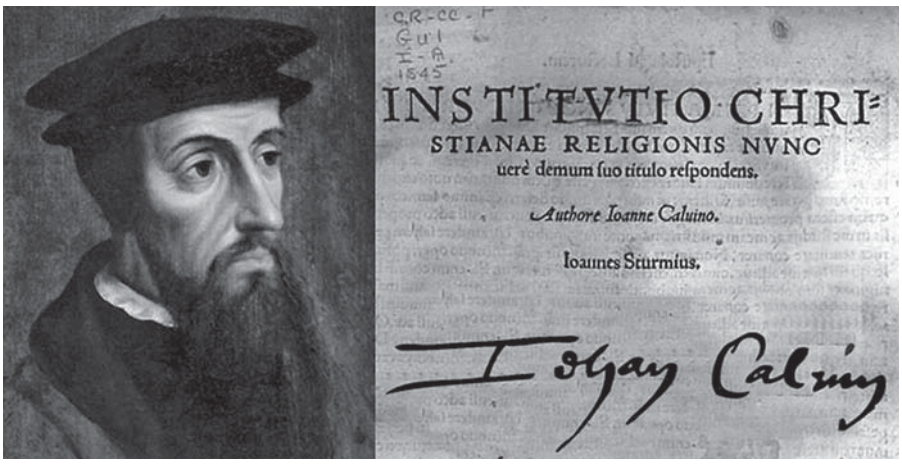

slovem. Toto přesvědčení však nemůžeme dokázat (ve smyslu důkazu v empirických vědách) a myslím, že to ani není náš úkol. Co však můžeme a máme dosvědčovat, jak nejlépe umíme (slovem i životem), je slyšení Božího hlasu z Písma. Bible je vlastně jedním velkým příběhem o setkání Boha s člověkem, se mnou samým. Já jsem ten, kterého Bůh volá slovy „Adame, kde jsi?". Já jsem ten, kdo musí vyjít ze své usazenosti jako Abraham. Já jsem ten, který s Pilátem odsuzuje Krista a spolu s vojáky jej křižuje. A já jsem z Boží milosti i ten, který může spolu s Ježíšovým učedníkem vyznat *„Pane, ke komu bychom šli, ty máš slova věčného života"*. Pokud mám před očima tento pohled na Písmo, mohu úspěšně proplout mezi Skyllou liberalismu, který vnímá Bibli pouze jako lidské slovo o minulosti, a Charybdou fundamentalismu, který z přehnané horlivosti dělá z Bible předmět kultické úcty, papírového papeže, učebnici astronomie a biologie, kterou více než studovat, je třeba uctívat. Tak jako Ježíš je Bůh i člověk, je mi Bible slovem Božím i slovem lidským. Je mi věcí služebnou (viz učení staré Jednoty bratrské), která mě vede k poznávání věcí podstatných (víry, lásky, naděje, Boží milosti, Kristova spasitelského díla, darů Ducha svatého), které se týkají mne samotného.

Borec nakonec

Závěrem nechme promluvit velkou postavu křesťanských dějin, Efréma Syrského. Tento moudrý a vzdělaný křesťan žil ve 4. století v dnešním Turecku a za svou kazatelskou a učitelskou činnost si vysloužil přezdívku „citara Ducha svatého".

Následující text je část jeho komentáře k evangelijní harmonii zvané Diatessaron, jak jsem si ji stihl zapsat během jedné přednášky z církevních dějin.

Bože, kdo by mohl zcela proniknout byť jen jediný ze Tvých výroků.

Toho, co zůstává mimo, je mnohem víc, než toho, co jsme schopni pojmout.

Je to jako když žízniví pijí z pramene.

Boží slovo je mnohostranné a ti, kdo jej přijímají, přistupují k němu z mnoha hledisek.

Pán vykreslil své Slovo mnoha barvami, aby každý, kdo se jím zabývá, na něm nalezl něco, co jej uchvátí.

Ukryl ve svém Slově nejrůznější bohatství, abychom z něho všichni ve svém úsilí mohli něco pro sebe vytěžit.

Boží Slovo je strom života, který ti ze všech stran nabízí své požehnané plody a je jako skála, která se otevřela na poušti a všem kolem poskytla duchovní nápoj.

Nikdo, kdo dostane nějaký díl tohoto bohatství, by si neměl myslet, že je v Božím slově pouze to, co získal on.

Spíše ať si uvědomí, že z toho všeho, co Boží Slovo obsahuje, dokázal vytěžit jen toto málo.

Raduj se, že jsi Božím slovem nasycen a nermuť se z toho, že tě Boží slovo přesahuje.

Slova Efréma Syrského svědčí o tom, že Bible je skutečně „kniha k jídlu", že je obrovským pokladem, který nás může duchovně sytit. Že je v ní dokonce více, než jsme schopni pojmout. To ale nemá být důvod k rezignaci, spíš naopak, podnět k tomu, abychom ji více četli, studovali, přemýšleli a to vše s očekáváním, že skrze ni k nám přichází a oslovuje nás sám Bůh, zdroj a cíl našeho života.

[1] *Roku 367 ve svém velikonočním dopise biskup Athanasius z Alexandrie uvede poprvé soubor 27 spisů jako Nového zákona jako kanonické knihy, které označí jako pramen spásy.*

PAVEL ŠÍMA

Čtyřmezník v Třanovicích
a sto let bratrského hnutí na Těšínsku

Koncem října 2008 jsem spolu se synem a vnukem projížděl vesnicemi Koňakov a Třanovice u Českého Těšína. Zastavili jsme se u hraničního kamene, „čtyřmezníku" na hranici obcí Hradiště, Koňakova, Třanovic a Žukova. Bylo větrno a také trochu chladno, ale podzim to místo nádherně zabarvil. Stáli jsme tam a já chlapcům začal vyprávět o svém dětství. O tom, jak jsme kolem „čtyřmezníku" chodili do sboru a zase zpět, jak si mí rodiče u kamene vždycky dlouho s ostatními věřícími vyprávěli, než jsme se rozešli na všechny strany. Bylo to místo požehnaných rozhovorů lidí, kteří měli po křesťanských shromážděních stále o čem rozmlouvat a jen těžko se zase u kamene rozcházeli. Generace lidí, o níž se teď zmiňuji, byla ovocem duchovního probuzení, které v obcích kolem „čtyřmezníku" zanechalo hlubokou stopu.

O tomto probuzení, zvaném „Těšínský zázrak", se hodně psalo a hovořilo u příležitosti jeho stoletého výročí (1905). Já bych však chtěl připomenout, že z tohoto probuzení se zrodilo na Těšínsku vedle evangelického křesťanského společenství a letničního rozhodného křesťanství také otevřené bratrské hnutí. Bylo to v Třanovicích a v Koňakově, kde se začala psát historie dnešních Křesťanských sborů na Těšínsku. V domech rolníků Jiřího Sabely v Třanovicích a Jana Zabystrzana v Koňakově se shromažďovali k biblickým hodinám probuzení evangelíci z okolí. K jejich probuzení si Duch svatý použil mimo jiné i zkušeného evangelistu Dr. F. Baedekera (v roce 1905 se s dalšími evangelisty a sestrami Royovými zúčastnil misijní konference v nedaleké Komorní Lhotce). Kázal tehdy na mnoha evangelizačních shromážděních. Patřil k výrazným osobnostem nejen bratrského hnutí, ale celé evangelické aliance (v Bad Blankenburgu byl nazýván „Otcem Aliančního domu"). Na jeho kázání se obrátil např. Jiří Michalík z Hradiště, který patřil k zakládajícím bratřím prvního bratrského sboru v Třanovicích.

Biblické hodiny v domě bratra Sabely navštěvovali místní evangelíci spojení s činností Modrého kříže. A právě práce Modrého kříže spojovala toto hnutí s jinými probuzeneckými skupinami, např. sestrami Royovými. I na ně měl bratr Baedeker velký vliv. Kristína Royová se s ním seznámila krátce po svém duchovním probuzení v září 1888, když přednášel v Praze. Jeho prostřednictvím prožila duchovní zmocnění. Vydavatel Evangelického aliančního listu B. Kühn nazval Kristínu „Baedekerova dcera." Potkávali se na konferencích ve Vídni nebo ve Staré Turé (v letech 1899, 1900 a 1903). V roce 1901 navštívil sestry Royovy ve Staré Turé i pozdější ředitel berlínské alianční biblické školy Johannes Warns (Baedeker stál u zrodu této školy, stejně jako svobodný pán von Thiele-Winkler, bratr na Těšínsku známé Matky Evy). I on, stejně jako Dr.Baedeker, výrazně ovlivnil duchovní klima na Těšínsku. Warns zde působil jako evangelista na shromážděních Křesťanského společenství v Těšíně a bratrského hnutí v Třanovicích a Koňakově. Svými častými cestami spojoval bratrské hnutí od anglického Keswicku až po ruský Petrohrad, od Varšavy až po Varnu. Třanovice a těšínské Křesťanské společenství navštívil před sto lety (27. června 1909, v lednu a únoru 1910 nebo v prosinci 1913), kam jej zval jeho žák z biblické školy Jósef Mrózek.

Když se bratr Mrózek v polovině roku 1909 vrátil z alianční školy v Berlíně, byl rozhodnut začít budovat svobodné sbory podle biblického vzoru. Osloven atmosférou misijně zaměřeného bratrského sboru v domě Toni von Blücher na Hohenstaufenstrasse 65 se hned po příjezdu domů zapojil do duchovní práce v Třanovicích a v Koňakově, kde probíhala střídavě pravidelná biblická shromáždění. Je zřejmé, že se tam právě v té době začal formovat první bratrský sbor pořádající shromáždění střídavě na dvou místech (Koňakov a Třanovice). Konflikt svědomí plynoucí z jeho nového přesvědčení (nutnost znovuzrození, křest věřících, prosté slavení Večeře Páně a zakládání svobodných sborů) řešil vystoupením ze státní Evangelické církve (březen 1910), která v té době práci Křesťanského společenství v Těšíně potírala a uzavřela se spolupráci s probuzeneckým hnutím. Jósef Mrózek ji naopak rozvíjel, svědčí o tom jeho návštěvy spolu s J.Warnsem v Křesťanském společenství Těšín (polské i německé shromáždění), jakož i spolupráce s kazateli různých církví. Na začátku roku 1910 prožili v Třanovicích a v Koňakově na evangelizačních shromážděních bratra Warnse obrácení dalších lidí. V březnu 1910 vedl bratr

Mrózek v Koňakově biblický týden, který byl dobře přijímán. Lidé z vesnic na „čtyřmezí“ začali shromáždění na obou místech pravidelně navštěvovat.

Třetím místem bratrských shromáždění se stal Bohumín, kam bratr Mrózek veden Duchem svatým, vyslán sborem a povzbuzován bratrem Warnsem, odchází na přelomu září a října 1910. Stále udržuje kontakty s Křesťanským společenstvím v Těšíně, které v roce 1911 navštěvuje s bratr Kochem z Berlína (měli polské i německé shromáždění). Řídil se krédem: „Kéž by nás Pán všechny učil následovat svobodné biblické linie, abychom jednou všichni poznali, že patříme dohromady.“ V červnu stejného roku se konal v Bohumíně první křest tří obrácených a také první společné Lámání chleba a v srpnu se křtilo pět obrácených lidí v Třanovicích. Tato tři místa (Bohumín, Koňakov a Třanovice) jsou pak v roce 1912 zaregistrována pod názvem Křesťanské společenství v Bohumíně.

Jósef Mrózek pracoval v Bohumíně, ale sloužil pravidelně i svému vysílajícímu sboru. Kolem „čtyřmezníku“ na cestě z Třanovic do Koňakova často procházel. To platilo i pro meziválečné období, kdy bratr Mrózek navštěvoval rodiny z vesnic kolem čtyřmezníku až z Polska. Vždy byl mile vítán.

V roce 1938 byl na hraničním průsečíku obcí Hradiště, Koňakova, Třanovic a Žukova usazen hraniční kámen na počest 20.výročí vzniku Československé republiky. Kolem byly vysazeny čtyři lípy a na každou stranu třešňové stromořadí. Každoročně se zde 23. června konaly oslavy sv. Jana. Během války byl kámen vyrván ze země a vhozen do jámy. Teprve po válce r. 1945 byl kámen vytažen tankem a znovu usazen. Nyní se zde konají vždy v říjnu kulturní a společenské akce.

Pro mne zůstává „čtyřmezník“ místem, kde jsem jako dítě sledoval dlouhé besedy mých rodičů s ostatními věřícími. U hraničního kamene jsme se po shromáždění rozcházeli domů (50.léta):

- do Koňakova rodiny Zabystrzanových, Němcových a Žwakových;
- do Hradiště rodiny Zipserových, Wojnarových, Wapienikových a Josefa Michalíka;
- do Žukova rodina Sniegoňova;
- v Třanovicích zůstala rodina Pavla Michalíka, Žwakova a někdy také rodina Danyšova.

V Koňakově probíhala křesťanská shromáždění v domě bratra Jana Zabystrzana a ke konci třicátých let minulého století i v domě bratra Němce. Shromáždění v Koňakově a Třanovicích se pravidelně střídala, aby to měli všichni stejně daleko. Vřelé vztahy jsme udržovali také se sborem v Těrlicku (odkud bratr Mrózek pocházel). Bratři, kteří sloužili Božím slovem si vzájemně vypomáhali. Dnes už tyto sbory zanikly. Příslušníci bratrských sborů z těchto vesnic dojíždějí auty do sborů v Českém Těšíně a v Havířově. Některé rodiny vymřely, jiné shromáždění nenavštěvují a jiné se zase přidaly. Dílo Páně s pomocí a požehnáním Božím trvá a rozmnožuje se i ve společenství ostatních církví. Platí přece slovo Pána Ježíše (J 3,8): „Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje.“

Na některá místa se v našem životě rádi vracíme. Patří k nim i místa, kde začala klíčit a růst naše víra v Pána Ježíše. Místa, kde jsme ve společenství bratří a sester prožívali působení Ducha Božího. Shromáždění to bývala velmi živá a spontánní. Naši rodiče se nemohli jen tak rozejít, protože témata ze shromáždění se u čtyřmezníku probírala znova. Byla to i chvíle, kdy jsme se jednoduše těšili z požehnání, ptali se a debatovali. Nám, kteří jsme tehdy byli dětmi, už bylo mnohdy zima a chtěli jsme jít domů. Rodiče doporučovali, abychom kolem nich běhali a tak se zahřáli. Po rozchodu čekala rodiče doma ještě práce na hospodářství. Nikdo však od čtyřmezníku nepospíchal. Všichni se vzájemně sdíleli, potřebovali to a doma je nečekala televize...

Když myslím na čtyřmezník, vybavují se mi biblická místa o kamenech, které se staly svědky Boží přítomnosti:

- 1Mo 28,18nn: Kámen v Bét-el (Dům Boží), který Jákob vztyčil na místě, kde s ním ve snu rozmlouval Hospodin;
- Joz 24,27: Kámen v Šekemu, který Jozue postavil jako svědka Božímu lidu, aby nezapíral Boha;
- 1Sam 7,12: Kámen mezi Mispou a Šénem, který Samuel nazval Eben-ezer (Kámen pomoci) na památku Hospodinovy pomoci;
- 1Mo 31,44: Kámen, který Jákob vztyčil jako svědka smlouvy, již uzavřel s Lábanem.

Boží lid měl své milníky, které jim připomínaly důležité události jejich života s Bohem. I pro mě je „čtyřmezník“ místem vzpomínky a výzvou. Ptám se: „V čem to bylo, že naši otcové víry byli tak horliví a nadšení pro Boží dílo?“

OTA ZABYSTRZAN VE SPOLUPRÁCI S JARKEM ANDRÝSKEM

Worship Festival 09
na vlastní kůži

Chtěla bych se s vámi podělit o pár postřehů z letošního, v pořadí již čtvrtého, Worship Festivalu, který se 25. dubna letošního roku konal ve Vsetíně. Pro ty, kdo neví, co tento název znamená, se to pokusím trochu přiblížit. Je to akce, která bývá jednou do roka a její z angličtiny přejatý název by se dal přeložit jako festival chval a uctívání.

Na letošním festivalu vystoupilo 5 skupin z Moravy, Čech i Slovenska. Zazněly různé hudební žánry, takže každý si mohl najít „to svoje" a to, co se mi vždycky na této akci líbí, je, že nejde o „koncert", nýbrž o možnost chválit našeho Pána Boha spolu s hudebníky. Do programu byla také zahrnuta videoprojekce, dvě zamyšlení (jedno spojené s výzvou pro nevěřící) a také modlitby - v letošním setkání konkrétně zaměřeném na přímluvy různých zástupců církví ve Vsetíně za své sbory navzájem. Novinkou letos byly scénky prezentované protagonisty pořadu Exit 316, které byly nejen humorné, ale vedly i k zamyšlení, jakže to vlastně chválíme a co při tom prožíváme. Program byl našlapaný a celkově trval asi 5 hodin.

Pro mě osobně bylo významné to, že jsem mohla být zapojena do modlitebního týmu, který měl setkání před začátkem festivalu. Vedoucí tohoto týmu vedla naši modlitební skupinu moc dobře. Velkým obohacením pro mě byly sestry z Apoštolské církve, které byly ve svých modlitbách velmi konkrétní a zapálené. Slyšet je modlit se bylo pro mě velkým povzbuzením. Chvíli před začátkem festivalu za námi přišli postupně zpěváci ze všech skupin a my jsme kolem nich vždy utvořili kruh a přimlouvali se za ně. Jak jsem později slyšela z úst jedné hudebnice, tento čas při modlitbě před samotným vystoupením byl pro ni cenný v tom, že se zcela zklidnila a opustila ji tréma. Kromě modlitebního týmu ještě fungoval tým poradců. Byli připraveni na čas, který následoval po obou výzvách, aby se věnovali lidem, kteří přišli před podium s touhou přijmout Pána Ježíše nebo řešit nějaký svůj problém.

Letošní Worship Festival byl pro mě také významný v tom, že se mi poprvé v historii na něj podařilo pozvat nevěřícího člověka – tentokrát to byla spolužačka ze základky, se kterou jsem poslední dobou více v kontaktu. Nevěřila jsem, že se nechá na takovouto akci pozvat, protože to je docela drsná holka, která je v současné době na mateřské dovolené jakožto svobodná matka půlroční holčičky. Díky Pánu za její rodiče, kteří byli ochotni jí dcerku pohlídat, a ona mohla přijít. Po několika úvodních písních byla docela v šoku z toho, že křesťané jsou schopni hrát i dobrou muziku, což si nikdy dřív nemyslela. Pak vyjádřila obavu z toho, aby ji někdo nenapomenul, protože má na ruce různé tetování, ale já ji uklidnila, že na ni lidé stejně neuvidí, protože v sále bylo šero a navíc tam lidé přišli z jiného důvodu, než někoho kárat. Asi po dvou hodinách musela odejít. Vidím však Boží načasování v tom, že než odešla, tak slyšela jeden ze slovních vstupů a v něm zaznělo jasné evangelium. Měla jsem z toho skutečně velkou radost. Když odcházela, zhodnotila akci jako zajímavou a byla zamyšlená.

Takže když to shrnu, byl pro mě festival přínosný hned z několika důvodů. Už skutečnost, že jsem se ho mohla zúčastnit, jsem vnímala jako Boží dar. V době konání festivalu jsem totiž měla termín porodu. Nebylo tedy jisté, zda tam vůbec budu. Bůh ale s porodem počkal a tak jsem mohla zažít neopakovatelné chvíle a být také užitečná. Jsem moc ráda, že akce jako Worship Festival existují a že jsou lidé, kteří je pořádají. Dělají je pro druhé, pro generaci, kterou je jinak těžké oslovit. Myslím, že tento festival je příležitostí prožít Boží oslovení. Bůh k nám mluví a my jej chválíme za to, co dělá v našich životech. Soustředíme se jen na Něj. Chcete-li to zažít na vlastní kůži, pak určitě přijďte na příští Worship Festival. Určitě nebudete zklamáni!

MÍŠA MIKUŠOVÁ ROZ. HOLUBCOVÁ

O Infúzi 2008-2009

Loni v létě se mě Petr Húšť zeptal, zda s ním budu spolupracovat na přípravě vzdělávání pracovníků s mladými lidmi v Křesťanských sborech. Lákalo mě to, i když se ve mně ozývaly námitky – nemáš přece čas, máš malé miminko, věnuj se pořádně svému sboru a své mládeži, nikdy jsi nevyučoval a nevedl vedoucí atd. Avšak touha spolupracovat s Petrem na něčem, co bude formovat mladé lidi v našich sborech, aby žili to „velké poslání“ našeho Pána Ježíše Krista, byla silnější. A tak jsem do toho šel.

Pamatuji si živě na zářijové odpoledne, když jsme v kavárně dávali dohromady koncepci Infúze. Pět předmětů:

- předávání evangelia,
- týmová práce,
- osobní péče,
- vyučování Bible a
- volnočasové aktivity,

jsme doplnili předmětem, který se týkal základů naší víry a toho, co mladí aktuálně řeší a pro co nemáme jasné a instantní odpovědi: „Inspirativní mládeže“ a „Poznávání Ježíše Krista“. Byl tak namíchán dost hustý výživný roztok „Infúze“, kterou si nechalo předepsat přibližně třicet studentů. Tito „borci“ strávili čtyři víkendy ve školním roce v KAMu v Malenovicích, kde jsme naordinovanou regenerační a posilňující kúru s úzkostlivou péčí aplikovali. Pomáhala nám v tom řada špičkových lektorů, upřímně věřících a žijících křesťanů.

Studenti, kteří se dali dohromady ze Slezska, Moravy i z Čech vynikali svojí pracovitostí a zodpovědností ve studiu, do něhož se přihlásili. Petr velmi citlivě reagoval na situaci, kdy byli studenti unavení a bylo třeba zvolnit tempo výuky, anebo naopak kdy bylo potřeba držet disciplínu a pravidla. Někdy bylo nutné nechat prostě ticho k zamyšlení, kudy chce Bůh studenty skrze vyučování vést a co mohou ve svém životě, mládeži a službě změnit. Teorie nezůstala ležet ladem. Každý student měl praxi ve své vlastní nebo přespolní mládeži, potil se při přípravě exegeze (rozboru biblického textu pro kázání), četl literaturu o tom, jak se věnovat mladým lidem, učil se biblické verše, psal eseje na oblajobu své víry a vymýšlel bláznivé hry na tábory a víkendové pobyty. To je jen vzorek z domácích úkolů, které si mnozí ze studentů chválili. Všemi víkendy nás vedla v uctívání kapela Infúze, kapela talentů, kterou bych zhodnotil krátce a výstižně „byli hodni hrát a zpívat Králi králů“.

Za čtyři víkendy vznikla parta přátel, kteří mají stejný cíl a velké nadšení. Stvořitel do těchto krásných lidí vložil obrovský potenciál. Sám jsem zažíval jeho doteky, když mě během tří ze čtyř víkendů učil trpělivosti. Náš syn, Matěj, totiž pokaždé onemocněl vysokými teplotami a moje plány se tak musely změnit. Stejně tak prožíval své lekce víry a naděje v Boží škole i Petr (zeptejte se ho osobně). Školu, která byla lekcí nejen pro žáky, ale i pro učitele, jsme ukončili povzbuzujícím slovem, každý svému bližnímu: „Tak jako Otec poslal Ježíše, tak Ježíš posílá tebe“.

Myslím, že „pole v České republice zbělela ke žni“. Jsem vděčný za to, že může existovat Infúze – systematické vzdělávání pro mladé lidi, kteří Ježíšovu výzvu nechtějí nechat proletět kolem svých uší. Infúze bude pokračovat i příští rok pro nové i stávající studenty a já věřím, že se i v našich sborech začíná formovat armáda mladých lidí,

kteří společně začnou plnit své sny a Ježíš Kristus bude oslavený i v našem národě!

MARTIN ŠIMIK

Občanství máme v nebi

Druhá evropská konference bratrského hnutí

Na začátku července (1.-4.) proběhla ve slovenském městečku Modra druhá evropská konference bratrského hnutí. Role hostitelů se tentokrát na požádání evropského přípravného výboru ujaly malokarpatské Kresťanské zbory Bratislava-Rača, Pezinok a Modra. Pomáhali jim i věřící z jiných míst (Trenčín, Nové Město n.V. aj.) a všichni prokázali, že své občanství mají v nebi. V duchu tohoto Pavlova výroku, zvoleného za motto konference, se neslo celé třídenní jednání, společné uctívání, semináře i podrobné výklady Listu Filipským.

Jeho poselství se snažili odhalit a aplikovat do naší evropské situace bratři z Itálie (Fares Marzone), Německa (Ulrich Neuenhausen), Francie (Pierre Bariteau), Dánska (Niels Pauli Nónstein), Nizozemí (Henk Medema), Rumunska (Elisei Rusu) a Slovenska (Jozef Abrman). Bratr Neil Summerton se na závěr konference pokusil ve svém shrnutí vystihnout směr, kterým nás Duch svatý během těch tří dnů vedl.

Bůh k nám promlouval velmi silně a my jsme prožívali jeho moc. Z jednotlivých kázání a výkladů se k nám nesla klíčová poselství a prorocky promlouvala do situace jednotlivců i celého bratrského hnutí. V objektu Slovenské zdravotnické univerzity v rekreační oblasti Harmónia jsme prožívali vřelé společenství s bratry a sestrami z různých evropských zemí a toto spojení těla Kristova napříč hranicím bylo jedním z hlavních cílů této mezinárodní konference. Potřebujeme posilovat společenství a spolupráci napříč hranicemi v zájmu služby Pánu a církvím. Máme k tomu zde v Evropě otevřené dveře. V srpnu (9.-14.) se sejde panafrická konference v Zambii. Africké země to mají mnohem složitější a my bychom se za ně měli modlit.

Bojujeme s nepřítelem, který si někdy sedne na naše záda a našeptává, aby nás zbavil víry, naděje a spočinutí v Pánu. I proto byly pro nás výklady Listu Filipským novým povzbuzením, a to je přesně ten způsob, jakým Duch svatý pracuje. Co nám tedy v těch třech dnech sdělil a jak to jednotliví účastníci vnímali? Odpovědět na tuto otázku pomáhali Neilovi Summertonovi jednotliví účastníci konference, každý, jak jinak, ze své osobní perspektivy.

Podle jedněch byla konference nesmírně cenná z hlediska vytváření sítě osobních kontaktů, zdrojů pro evangelizační práci a budování sborů. Byla cenná už pro samotný vznik tohoto mezinárodního společenství. Jiní podtrhli důležitost práce s mládeží, která se koná nápaditým a rozmanitým způsobem, jak jsme to viděli na příkladech letních táborů a celoročních klubů, které byly na konferenci prezentovány. Někteří zvlášť vyzdvihli srdce, ducha a kompetenci našich slovenských hostitelů, která to téma zvýraznila. Další zmiňovali důležitost mezinárodní organizace a strategického myšlení. Bylo to předneseno v několika příspěvcích a pak společně diskutováno v seminářích a osobních rozhovorech.

Kulturní rozdíly a prostředí, ve kterém žijeme, ovlivňují způsob, jakým utváříme církev, jak si myslíme, že mají být věci organizovány. Ovlivňují způsob, jakým přemýšlíme, plánujeme a organizujeme. Kulturní tradice vytvářejí omezení v tom, co je přiměřené a možné za určitých okolností. Pro země, které například spadají do frankofonní tradice, je přirozené organizovat věci centrálně. Naopak anglo-saská kultura se centrální organizace obává a zdůrazňuje ve spolupráci nezávislost. Tyto a mnohé jiné kulturní rozdíly pak najdete po celém světě. Bratrské hnutí v zemích anglo-saské tradice je často brzděno vzdorem vůči organizování společné práce a vůči školení pro Boží práci. A tato reakce vychází spíše z tradice a kultury než z pochopení Božího Slova.

Sem spadá i zdůraznění vůdcovské role v našich církvích, která se stala předmětem snad každého rozhovoru. Potřebujeme lepší vůdcovství, duchovní i to praktické, a měli bychom podnikat kroky, abychom toto vůdcovství rozvíjeli.

V tomto ohledu musím zmínit ještě jedno důležité poselství, které vyřkl Josef Abrman při představení projektu Berea, a jež rezonovalo po zbytek konference v nitru posluchačů. Upozornila na ně sestra Summertonová, protože skrze toto poselství Duch svatý účastníky konference silně oslovil. Bratři z Německa tehdy povzbuzovali Slováky, aby sundali střechu budovy, kterou koupili pro účely evangelizační práce a biblické školy. Bratr Josef to ve svém příspěvku komentoval slovy: „Když byla odstraněna střecha, pak už nebyla cesta zpátky.“ Příběh najednou získal více rozměrů. Na místo staré střechy přišla další dvě patra. Rozšíření se dočkal i sklepní prostor a budova byla upevněna na skále. Projekt však expandoval i do délky, takže přibylo schodiště, knihovna a jiné prostory. A pak přišlo rozšíření jídelny a objekt expandoval i do šířky. Už nebylo cesty zpátky. A tato pravda se týká celého Božího lidu.

V životě víry jsme neustále stavěni před nová rozhodnutí. Upřednostníme fyzické a emocionální pohodlí toho, co známe a co je nám blízké, před nepohodlím toho, co je nám neznámé a čeho se lekáme? V případě Božího lidu Izraele to byly fyzické požitky Egypta jako ryby zadarmo a okurky, melouny a pór. Nebo citovou spřízněnost s pobýváním na poušti. Drsné místo, prostředí, ve kterém byste nechtěli trávit mnoho času. Ale oni tam prožili čtyřicet let. Jsme připraveni na nebezpečné dobrodružství při následování Božích zaslíbení? Jsme připraveni vykročit vírou? Církevní hnutí jsou vystavována tomuto druhu rozhodování. Místní sbor čelí takovým rozhodnutím. Jednotlivci čelí těmto rozhodnutím. Pohodlí a spřízněnost s tím, co známe a z čeho jsme se v minulosti radovali, stojí proti riziku nových kroků, které neznáme a při kterých ztrácíme svou jistotu.

Když chodíme vírou, tak si často nejsme jisti tím, kam jdeme. Abraham také vyšel a nevěděl, kam jde. Nevíme, jaký bude výsledek a je možné, že neuspějeme. Náš lidský odhad nám nedá jistotu, zda budeme požehnáni či nikoliv. Zda přijde úspěch či neúspěch. Ale to ve skutečnosti není podstatné. Důležité je, zda jsme připraveni sundat střechu. V tom je nám projekt Křesťanského centra Berea podobenstvím či metaforou. To, co budujeme, může být svým

prostorem, rozsahem a stylem úplně jiné, než jaké to bylo dříve. Jiné od toho, co jsme zdědili a co jsme si do této doby o své budoucnosti představovali. Jsme ochotni ve víře, vedeni Pánem, podniknout tento druh riskantních kroků? A to často bez podpory ostatních sborů, se kterými sdílíme víru nebo dokonce bez podpory národního hnutí bratrských sborů, pokud takové disponuje nějakým vlivem!

Naší výzvou však není jen otázka: „Jsi připraven sundat střechu?“, ale i otázka: „Jsi připraven strhnout obvodové zdivo?“ To byla také součást našich společných diskusí. Jsme připraveni v našich sborech, našich evangelizačních, vzdělávacích a misijních organizacích být církví beze zdí? To je také pozoruhodný titul jedné knihy, která vyšla před několika lety: „Jsme církvemi beze zdí?“ Chceme být místem, do kterého může umírající světská společnost nahlížet a vidět jiný způsob života, ale nejdůležitější ze všeho je, že může vidět i jiný způsob bytí.

V tomto ohledu přijaly některé sbory v Británii a mnoha jiných zemích styl, který se také stal metaforou. Vypovídá totiž o způsobu jakým my, otevření bratři, tvoříme církev a jsme církví. Sborové budovy v Británii byly často budovány užitkově a neelegantně, protože by to byla ztráta zdrojů, které mohly být přímo investovány do evangelia. A protože Pán měl přijít velmi brzy, bylo dokonce nepřiměřené budovy vlastnit. Ve Spojeném království je například běžné, že římsy oken sborových budov jsou tak vysoko, že nikdo nemůže nahlížet dovnitř ani zevnitř ven. A kdyby si někdo vzal žebřík, aby nahlédl, tak by neviděl, protože se používá matné sklo. Tímto způsobem sdělujeme svému okolí vážné poselství.

Jsme skutečně výlučným a vylučujícím společenstvím? Scházíme se jako soukromý klub? Není divu, že si lidé z našeho okolí myslí, že s námi nemůžou mít nic společného. Není divu, že si lidé myslí, že nejsou v církvi vítáni. I my sami jsme často nervózní, stydíme se a nechceme být rušeni v tom, jak utváříme církev. Totiž v tom, jak se těšíme jeden z druhého a jak praktikujeme určité rituály. Potřebujeme si stále připomínat, že církev není budova, ale my lidé. Potřebujeme se ptát, co bude nejlépe sloužit zájmům evangelia? Co bude nejlépe sloužit duchovnímu růstu věřících? Co bude nejlépe sloužit misii? A zde nás bratr Henk Medema upozornil v Listu Filipským na klíčovou věc.

Město Filipi bylo římskou kolonií. A jako taková byla pod božskou vládou císaře, který byl uctíván jako pán (kyrios) a spasitel (sotér). Henk upozornil na to, že církev ve Filipi, stejně jako i my, měla analogicky demonstrovat pravidla svého přicházejícího Pána a Spasitele. Obyvatelé Filipi byli Římskou kolonií a myšlenka kolonií nepochází od nich, ale od Alexandra Velikého a možná z ještě dřívější historie. Alexandr ustanovoval na Blízkém a Středním Východě s neuvěřitelnou rychlostí města nazývaná Alexandrie a bylo jich poměrně dost (Älexandrie v Egyptě, Kandahár v Afganistanu, Alexandrie na Indu, dvě Alexandrie byly pod Pamírem, jedna pod Hindúkušem, další na pobřeží Indického oceánu apod.). Všechny byly kolonizovány Makedonci a Řeky a staly se centry řecké kultury. Některé byly úspěšné a přežívaly celá staletí jako řecká města. Egyptská Alexandrie přežívala jako příklad vysoké řecké kultury po téměř tisíc let, než podlehla islámskému impériu. I Židé zde byli helenizováni a díky nim máme řecký překlad Starého zákona, tzv. Septuagintu.

Římané kolonizovali tím způsobem, že obsazené území darovali veteránům římských legií, kteří často sloužili v legiích i dvacet let. A tito římští kolonisté měli v kolonii demonstrovat pravidla Říma. Uplatňovali zde římské právo, životní styl, římskou architekturu, městské plánování, římské umění, sport, náboženství, politiku i římskou morálku. Pavel ji vystihl slovy: „jejich bohem je břicho a jejich chloubou to, zač by se měli stydět, neboť smýšlejí přízemně." (F 3,19) Čtení z římských klasiků, plné nemorálnosti, bylo možné, jen pokud se ho účastnili dospělí, zkušení a zralí lidé. Ani dnešní evropská společnost by neukazovala to, co se veřejně představovalo v římské kultuře. Nemorálnost prostupovala celou společnost.

Na tomto pozadí morálně narušené římské společnosti je třeba chápat Pavlovo prohlášení: „Máme občanství (*políteuma*) v nebi." Co tím Pavel myslel, když řekl, že naše církve mají být koloniemi (*políteuma*) nebe? Abychom to pochopili, musíme se podívat na Ezechiele 47 a Zjevení 22 a 22. Ezechiel mluví o řece, která plyne z Božího chrámu. Připomeňme si, že ve 43. kapitole se za dramatických okolností Duch svatý vrátil zpět do chrámu. V představené vizi plyne řeka Ducha svatého, jak tomu rozumíme, z jednoho zdroje tak uvolněně dolů do města, jako by to byl Bůh sám. Pak začne pronikat dále a její tok se stále více prohlubuje a rozšiřuje. A když dorazí do mrtvého moře, obnoví tam život, až se vody začnou hemžit rybami. Na březích vyrostou stromy, které budou plodit každý měsíc. I v Knize Zjevení (22.kapitola) je popsána řeka. Vystupuje z Božího trůnu. I na jejích březích je stromoví, které nese ovoce 12 krát do roka. Jejich listy mají uzdravující moc pro všechny národy. A tak kniha Zjevení rozvíjí obraz z knihy Ezechiel. Nový Jeruzalém se stává místem čistoty, krásy a bohatství. Je to symbolika Nového Jeruzaléma a naplnění spočívá v budoucnosti. Je to eschatologický obraz.

Podívejte se kolik odkazů na budoucnost, na příchod Ježíše Krista, obsahuje list Filipským. Dívá se dopředu a dává nám příklad. Jako Kristova církev jsme občané nebe, kolonií nebe, kolonií prorockých vizí z Ezechiele 47 a Zjevení 21-22. Samozřejmě, že aplikace této vize nemůže být kompletní, ani ve Filipským 3 není kompletní. V Novém Jeruzalémě bude setřena každá slza, nebude tam nářek, křik a bolest. V současných koloniích nebe však prožíváme utrpení a soužení, které jde za naše představy. Sám Pavel je svým utrpením příkladem a svědectvím toho, že tomu tak je. On nás však vybízí, abychom Krista nejenom znali, ale měli také účast na jeho utrpení. Dokonce abychom na sebe brali podobu jeho smrti (Fil 3,10).

Náš moderní protestantismus a evangelikalismus dychtí po prožívání Boha a duchovní moci, ale už tolik nedychtí po partnerství s Kristem v jeho utrpení. Měli bychom to mít stále na mysli a přitom hledat a ukazovat vizi Nového Jeruzaléma, zpřítomňovat ji a činit ji reálnou. Měli bychom tak činit na našich shromážděních, ve společenství mezi církvemi a v misii. Rysy této vize mají být jasně vidět na našich životech. Již nyní a teď má být shůry stažena na zem. A když tak činíme, pamatujme, že v tom procesu má své místo utrpení. Naše komunity mají prokazatelně demonstrovat morální krásu a prostředí Nového Jeruzaléma. Potřebujeme místa a sem patří naše společenství i naše stavby, kde to, co je citově, psychologicky a duchovně mrtvé, začne ožívat. Naše komunity by se měly hemžit uzdravenými jedinci. Měla by to být místa, která nesou spásu a kde nalézáme sebe sama.

To je část ovoce Ducha, ale je zde i ona eschatologická část, kterou stále ještě vyhlížíme, ono přicházející království a jeho naplnění. Nemůže být žádné pozemské prožívání, pokud ztratíme onu věčnou perspektivu. Ale ve stejnou dobu musíme už tady a teď prakticky prožívat pravdivý charakter nebe, jehož jsme z Boží milosti občany. To není jen něco zduchovnělého, musí to být reálným životem. Zároveň to musí být holistické (celostní), stejně jako bylo Filipi ve své reprezentaci Říma holistickou kolonií (ve všech projevech). Pokud budeme tímto typem holistických kolonií, zvěstujících a žijících Krista, budeme-li Kristovými, pak i zesvětštělý Evropan si všimne a bude zasažen.

Není dobré bědovat nad minulostí ať už jako jednotlivci, sbory, organizace či celé hnutí. Můžeme být šťastní, že si v Duchu svatém uvědomujeme naše minulé slabosti, chyby a hříchy. Potřebujeme hledat odpuštění v Kristu, našem Pánu. Když činíme opravdové pokání, můžeme si být jisti odpuštěním. Ale k minulosti se musíme otočit zády. Otvíráme se jí, když hledáme odpuštění. To, co potřebujeme učinit, jsou rozhodnutí. A ta mohou být a z Boží milosti jistě také budou jiná než ta v minulosti. Kéž bychom byli schopni odpovědět na Boží hlas, který se touto konferencí nesl. Kdo má uši, slyš, co Bůh praví církvím.

DLE SHRNUTÍ NEILA SUMMERTONA
JAREK ANDRÝSEK

Rozhovor s redaktorem časopisu

Jak dlouho děláš ve vašem časopisu? Můžeš ho krátce představit?

Časopis Živé Slovo (původně Živá Slova) je jen o něco mladší než já sám. Letos vydáváme 41. ročník. U jeho zrodu stáli bratři Dr. Karel Kořínek, Ján Ostrolucký, básník Ján Kučera či akademický malíř Jaroslav Kapec, kteří spolu s dalšími členy nově vzniklé redakce využili politického uvolnění konce 60. let minulého století a podali za Křesťanské sbory v ČSSR žádost o vznik časopisu. Bůh tento záměr požehnal a v roce 1969 vyšlo nulté číslo. Já jsem byl k této práci povolán Mezisborovou radou KřS v roce 2000. Vstoupil jsem tak do práce, která už měla určitou tradici a své odběratele. Vedle biblických článků zveřejňoval původní poezii a nové písně, odpovídal na otázky, přinášel výsledky anket, reportáže z cest, články pro děti nebo křížovky. Časopis to byl od samého začátku dvojjazyčný, proto se také později slovenštině přizpůsobil i jeho název tak, aby zněl česky i slovensky.

Komu je časopis určen?

Mojí snahou je, abychom vydávali časopis, který budou číst pokud možno všechny generace (kromě dětí, ty mají vlastní časopisy) věřících z různých církví. Proto v něm máme stránky pro mladé, okénko pro ženy, rozhovory s osobnostmi z různých církví, biblický kvíz, recenze a informace z misie. Posledně jmenované oblasti se snažíme dát dostatečný prostor (první a často i poslední článek v časopise – tedy na obálce). Věřím, že misii je nutné akcentovat, protože je to v českém prostředí stále ještě pole neorané.

V čem vidíš největší úskalí redaktorské práce? A v čem vlastně spočívá ta tvá?

Jako redaktor bych chtěl zůstat otevřený vůči všemu, co přináší nové impulsy k prožívání víry, k duchovnímu růstu a zakořenění v Kristu. Živé Slovo je časopisem Křesťanských sborů v ČR a Kresťanských zborov na Slovensku. Kromě prostoru pro rozvoj vlastní identity bratrského hnutí chce být platformou pro prožívání víry napříč církevními ploty, to je ostatně jeden z hlavních důrazů bratrského hnutí. Skloubit to všechno dohromady je pro mě asi tím největším úskalím. Nové pojetí časopisu pro současného čtenáře, zavedení nových rubrik a větší otevřenost nás stála odliv odběratelů, kteří se s tímto trendem neztotožnili. To je např. další úskalí redaktorské práce.

Ta, v mém případě, spočívá ve vedení redakční rady, vytváření skladby čísla, oslovování autorů, psaní článků, dohledu na grafickou podobu i jazykové úpravy. Je docela možné, že díky reorganizaci vydavatelství A-Alef budu dělat i distribuci, ale k tomu budu určitě hledat pomocníky.

Dává ti tvorba časopisu něco nebo je to jen služba druhým?

Zajímavá otázka. Myslím, že to je a zůstane symbióza tvůrčí práce, která přináší naplnění, radost a uspokojení, a rutiny, kterou vnímám jako službu. V této souvislosti se musím přiznat, že je pro mne každé číslo jakýmsi duchovním porodem. Byl jsem u čtyř porodů svých dětí a myslím, že to srovnání až tak nekulhá. Takže je to pro mne svým způsobem i břemeno, které však stojí zato nést.

Jaký je tvůj ideál, kterého bys třeba chtěl někdy ve své redaktorské činnosti dosáhnout?

Mít pohromadě včas tolik kvalitních článků, že nebudu vědět, který z nich do čísla vybrat. Usmívám se a vy asi tušíte, že je to pro mne v současnosti utopie. Chtěl bych, aby časopis byl živým slovem, inspirovaným Biblí a Božím Duchem, slovem, které reaguje na události kolem nás. Jedině tak může inspirovat druhé a dávat podněty pro život současné církve.

S JARKEM ANDRÝSKEM
ROZMLOUVALA
ANNA ČERVEŇÁKOVÁ

Ilustrační foto

Rozhovor s neznámým

Tazatel: Dnešní rozhovor by nám měl přinést trochu světla do sporu, který se rozhořel mezi jednotlivými představiteli jistého křesťanského společenství. Vy patříte k předním reprezentantům jedné ze dvou frakcí sboru...

Neznámý: Asi bych vás měl poněkud opravit. Sbor je jednotný po vyloučení několika neposlušných a vzpurných lidí, kteří se nechali strhnout oním lžiapoštolem Janem a jeho místními obdivovateli, jako jsou Gaius, Lucius a další.

T: Jak vlastně vznikl ten spor?

N: Náš sbor patří mezi velmi kultivovaná společenství. Z milosti našeho Pána se k našemu společenství přidalo mnoho vzdělaných a zámožných rodin, jsou mezi námi filosofové, máme dokonce i jednoho básníka. Ti lidé jsou opravdu velmi jemní a citliví. Víte, cesta následování Mistra a Pána je cestou náročnou. Řada nevzdělanců a prosťáčků si myslí, že stačí věřit, že Ježíš je Pán, a už mají všechno od Pána Boha na své straně. Jsou to lidé nevzdělaní a bohužel, často se zaštiťují autoritou Kristových apoštolů.

T: Máte na mysli Jana?

N: Ano, třeba zrovna toho. Ale co je to za apoštola! Je to rybář, který měl to štěstí, že jako mladý kluk pár měsíců žil blízko Mistra. Ale to neznamená, že má poznání, víte? Poznání je víc než jen opakovat pár jednoduchých formulek.

T: Takže spor ve vašem sboru se rozhořel kolem toho, zda uznávat Jana za apoštola nebo ne...

N: Začalo to tím, že k nám chodili „učitelé“, „moudří“! To byli takoví blázni, kteří chodili od města k městu a hlásali své náboženské nauky. A prý se o ně máme ještě starat. My jsme to dlouho tolerovali, přijít mohou, odejít musí. Ale pak se tu objevil jakýsi Demétrius. A to už pohár trpělivosti přetekl. Ten nás tu začal rovnat. Začal nám tu kázat a vykládat, co je vlastně křesťanství. Vrcholem bylo to, že začal útočit na filosofii a na hlubší poznání pravdy. Jako starší jsem tenkrát veřejně vystoupil a vyzval jsem ho, aby zmlkl. Víte, co by si o nás pomysleli naši významní hosté a noví členové, kdyby slyšeli takové věci?

T: Ale část starších se za Demétria postavila?

N: Část starších, to oni si říkají starší. Já jsem jasně prohlásil, že kdo toho heretika bude podporovat, nemá v církvi místo. Právě Lucius neposlechl, dokonce ho u sebe ubytoval a proto byl vyloučen z církve. Proti byl jen Gaius a pár nevýznamných a nevzdělaných členů.

T: Jak teď probíhají vaše pobožnosti?

N: My máme naše shromáždění dál v domě paní Priscily a ta skupinka odpadlíků se schází u Lucia samostatně.

T: A Gaius?

N: Gaius chodí jak na naše bohoslužby, tak do toho heretického kroužku. No, nechci to komentovat, ale když někdo nepozná jasnou úchylku od pravého učení, tak mám o jeho duchovním stavu, že, určité pochybnosti.

T: Jak se k situaci u vás staví okolní církve?

N: Nijak. Já myslím, že se tady zase tak moc neděje. A že Jan píše nějaké dopisy, to už je zase věc těch místních starších, aby si v tom udělali jasno, kde je pravda.

T: Děkuji vám za rozhovor.

Kdo je Neznámým?

Otázka: S kým byl rozhovor a kde o tomto člověku v Bibli čteme?

Výsledek biblického kvízu 01/2009

Odpověď na otázku zní: Diotrefés (3J 1,9)

PETR VAĎURA

Ježiš je normálny

Dokumentárny film „Ježíš je normální" odvysielala najskôr televízna stanica HBO, ale od polovice januára ho môžu vidieť aj diváci niektorých českých kín. Medzi českou verejnosťou spôsobil veľký rozruch a vyvolal búrlivé diskusie. Ústrednou témou filmu je manipulácia a tá bola aj hlavnou náplňou diskusií. Film má dve roviny. Zábery z konferencie kresťanského spoločenstva „Triumfální centrum víry" v Prahe sa striedajú s rozhovorom bývalých žiakov bratislavskej „Školy budúcnosti," do ktorej chodila režisérka filmu, s ich bývalým triednym učiteľom.

Zábery z bohoslužieb a detskej besiedky sú natočené bez akéhokoľvek režijného zásahu (hoci tým je už aj výber záberov a strihová kompozícia). Ukazujú veľa vecí. Napríklad pokusy spojiť nebeské kráľovstvo s týmto svetom. Alebo to, ako sa kresťania v tomto spoločenstve neskrývane snažia navodiť intenzívny citový zážitok (napr. meditatívnou hudbou, ktorá znie stále dookola, prejavom kazateľa podnecujúcim davovú hystériu a pod.). Reportáž dopĺňajú rozhovory s členmi zboru a na nich najviac vidno, že všetci používajú rovnaký slovník a majú naučené určité (jediné správne) prejavy zbožnosti. Zrejme najkontroverznejšie pôsobia zábery z besiedky, tie vyvolali aj najostrejšie reakcie verejnosti. Ja sa im ale zámerne nechcem venovať, pretože by som tým zakryla podľa mňa hlavný význam tohto filmu pre nás kresťanov.

Kresťanské zbory nemajú letničný charakter a neprijímajú ani myšlienky tzv. evanjelia prosperity. Naše bohoslužby a formy evanjelizácie vyzerajú celkom inak. A predsa som sa nemohla ubrániť dojmu, že výroky typu: „S Ježišom môžeš všetko a bez Ježiša nemôžeš nič," a „Prijmi Ježiša a do tvojho života vstúpi pokoj," na úrovni reklamy na prací prášok, sú mi nejaké povedomé. Ako často podľahneme pokušeniu ponúkať ľuďom namiesto reality života recept na všetko? Ako často sľubujeme ľuďom, že keď uveria, zažijú niečo, čo sme my sami nikdy nezažili?

Najhodnotnejšie na celom filme sú podľa mňa výpovede bývalých žiakov školy. S odstupom času hovoria o detstve na kresťanskej škole a nastoľujú mnohé závažné otázky. Ukazujú pozitívny vplyv vzťahu kresťanského učiteľa a žiakov, ale aj negatívny dosah dogmatického presviedčania o jedinej správnej ceste. Otázka, či je takáto výchova zneužitím detskej dôvery alebo prirodzeným vštepovaním určitých hodnôt, aké sa v nejakej forme deje na každej škole, ostáva nezodpovedaná.

V rozhovore s niektorými kresťanmi som zistila, že uvedenie tohto filmu vítajú s nevôľou. Majú strach, že to vrhne zlé svetlo na všetky kresťanské spoločenstvá, ktoré v dnešnej spoločnosti už aj tak nemajú valný kredit. Ale je to skutočne o tom, že oni sú tí zlí a my tí dobrí? Jedna blízka osoba sa mi zverila, že jej je ľúto, že reálne pôsobenie Svätého Ducha postavili do takéhoto svetla. Ona totiž sama prežila v hraničných situáciách svojho života podobný nadprirodzený zážitok. Vtedy som si uvedomila, že uniformita v preferovaní jediného správneho prežívania viery a spôsobu, akým nás Boh môže viesť, je nebezpečná. Rovnako trúfalé je však aj úplné odmietnutie niečoho iného, čo sme my neprežili.

Tento dokument nechcel byť nič viac ako osobné svedectvo, pokus vyrovnať sa s tým, čo režisérka Tereza Nvotová prežila v detstve a nájsť smer svojej osobnej duchovnej cesty. Ale je to dôležitý film. Pre každého z nás. Môžeme ostať pri tom, že odsúdime praktiky, ktoré používa jedno z extrémnych kresťanských hnutí. To nám však veľmi nepomôže. Ale môžeme sa aj zamyslieť nad tým, ako by vyzeral dokument, ktorý by niekto nakrútil o našom spoločenstve. Nemáme aj my „svoje témy," ktorým sa venujeme pravidelne a niektoré iné úplne ignorujeme? Nie sme v komunikácii s neveriacimi aj my príliš hluční na to, aby sme ich dokázali počúvať? Je náš Ježiš normálny? Alebo aký je? A čo by chcel povedať ľuďom okolo nás?

MÁRIA ŠELIGOVÁ

Pán zázračne koná

...neboj sa viac, Ja som s tebou!

Večer, v poslednú januárovú sobotu roku 1998, keď som chcel vyjsť z vane, ma veľmi silne bodlo v hrudi. Akoby ma niekto mečom pichol. Bola to dlhotrvajúca bolesť a preto som si dal tabletku proti bolesti a onedlho som zaspal.

O týždeň neskôr mi prišlo veľmi zle. Na druhý deň ma dcéra vzala do nemocnice v Bratislave. Tri týždne ma vyšetrovali, ale žiadnu poruchu nezistili. Posledný deň robili vyšetrenie cez konečník. Bolo to veľmi bolestivé a odpadol som. Vtedy lekári zistili, že mám pravdepodobne prasknutú aortu. Ihneď ma vzali na Krásnu hôrku do srdcovo-cievnej nemocnice. Profesor Fischer ma vyšetril a zistilo sa, že vnútorná stena aorty je prasknutá. Dĺžku prasknutia nevedeli odmerať, nakoľko sondu vedeli vtlačiť len do hĺbky 20cm, no koniec praskliny nenašli. Moja rodina bola postavená pred ťažkú voľbu: buď sa podrobím operácii, čo by pozostávalo z výmeny prasknutej časti aorty za umelú časť (25-hodinová operácia) alebo klasický spôsob - čakať, ako zareaguje organizmus.

Nakoľko som mal 78 rokov, lekári neodporúčali operáciu, totiž môj organizmus by pravdepodobne neprijal cudziu, umelú časť aorty. Po modlitbách s rodinou sme sa rozhodli, že nechceme operáciu. Dva týždne som bol ešte na pozorovaní v nemocnici a potom ma prepustili domov. Bol som veľmi slabý. Dcéra prišla pre mňa a po ceste mi jemne naznačila, čo jej primár povedal. Podľa názorov lekárov som mal mať už len pár dní, maximálne 3 týždne života. Radili jej, aby za ten čas čo najrýchlejšie vysporiadala všetky moje rodinné záležitosti. Keď som prišiel domov, vošiel som do svojej izby a kľakol som si pred Pánom a povedal: „Pane Ježišu, Ty si Pánom živých i mŕtvych. Ak chceš, môžeš ma uzdraviť; ak nie, nech sa stane Tvoja vôľa.“ Onedlho som počul tichý vnútorný hlas: ,,Neboj sa, len ver! Ja som s Tebou!“

Bol som stále veľmi slabý. Na tretí týždeň prišiel jeden brat z Budapešti, ktorý mi priniesol džús z Aloe Very so slovami: „Neviem, či vám to pomôže, ale skúste!“ Denne 3-krát som pil tento džús. A z mesiaca na mesiac som zosilnieval. Jedine Pánovi Ježišovi môžem ďakovať, že skrze liečivú rastlinu, ktorú On stvoril, ma uzdravil.

Po piatich rokoch volali z nemocnice a pýtali sa manželky, či ešte žijem. Na druhý deň som dostal telegram, aby som sa dostavil na vyšetrenie. Keď som vošiel a uvidel ma primár, s prekvapenými očami sa pozeral na mňa, ako keby sa pýtal: „Vy ešte žijete?“ Opäť som musel prehltnúť sondu. Na obrazovke som aj ja videl, že prasklina vnútornej steny aorty, ktorej dĺžku nevedeli zistiť, je zrastená. Podobalo sa to vysušenému korytu rieky.

Primár sa zmienil, že u nich v nemocnici sa vyskytlo asi sto prípadov s touto diagnózou a ja som tretí, ktorý som zostal živý. Nato som mu povedal: „Pán primár, ja uznávam vedomosti lekárov, ale od vás jestvuje ešte vyšší Lekár, tam hore!“ „Áno, ja viem,“ odvetil mi primár, „ja som veriaci katolík.“

Vo februári uplynulo desať rokov, čo sa mi stala táto nemoc a odvtedy, vďaka Bohu, som nemal žiadne problémy ani s aortou, ani so srdcom. Velebím a vyvyšujem svojho Spasiteľa! Doma si rád spievam staré piesne: *„Dúfaj v Pána, nezabudne na teba...“*, alebo *„Neboj sa viac, veď Ja som s tebou...“*

Milý čitateľ, ak si v nejakých ťažkostiach a máš problémy, spomeň si na slová Pána Ježiša: *,,Neboj sa, Ja som s tebou!“*

ONDREJ PALICZ

Bolo by to také ľahké, Pane...

Bolo by to také ľahké, Pane,
zutekať z boja za lepší svet...
Ten svet, ktorý sa ustavične rodí!
Bolo by to také ľahké
zrieknuť sa únavných schôdzí,
diskusií,
bilancovania,
nespočetných akcií a záväzkov,
o ktorých sa tvrdí, že sú nevyhnutné,
a o ktorých nesmierne unavený
čoraz väčšmi pochybujem,
že slúžia mojim bratom.
Bolo by to také ľahké
počúvnuť tie hlasy okolo mňa,
hlasy, ktoré si hovoria, že sú rozumné,
priateľské,
dokonca láskavé,
hlasy, ktoré predo mnou hovoria:
„búriš sa“
„márne sa biješ“
„obchádzaš to podstatné“
Hlasy, ktoré mi za chrbtom utrúsia:
„robí mu to dobre“
„vyhovuje to jeho založeniu“
„nemôže sa bez toho zaobísť“.
Bolo by to také ľahké
poddať sa skľúčenosti
a odieť ju do dobrých a zbožných
úmyslov,
zabudnutých povinností
a nedostatočnej viery.
Bolo by to naozaj také ľahké
utiahnuť sa do svojho príbytku,
znova mať voľné večery
a celé víkendy,
a detský smiech
a ženino objatie.
Bolo by to také ľahké sadnúť si
a obviazať rany po ťažkých bojoch,
nechať si odpočinúť nohy,
ruky, hlavu
a srdce, unavené,
a užívať si pokoj ďaleko od bojového
hluku,
konečne počúvať ticho,
v ktorom ďaleko od vravy,
ako sa vraví,
sa ty prihováraš verným.
Bolo by to ľahšie, Pane,
zostať bokom a viac sa nezašpiniť,
pozerať sa na iných,
ako sa bijú a diskutujú,
poradiť im a poľutovať,
posudzovať ich... a modliť sa za nich.
Bolo by to ľahšie...
Ale, Pane,
naozaj toto odo mňa žiadaš?
Pochybujem.
Pochybujem.
Pane, osvieť ma, pomôž mi,
pochybujem,
lebo v koncerte hlasov,
ktoré ku mne doliehajú,
hlasov múdrych,
priateľských,
hlasov mojich najdrahších,
často počujem iný hlas,
vážnejší a hlbší,
ktorý ma naliehavo oslovuje
v znepokojenom srdci:
„Zaberáš miesto Pánovi.
Len on môže zmeniť ľudí a svet.
Odovzdaj sa do jeho rúk,
a On urobí to, o čom si si ty,
nešťastný namyslenec,
namýšľal, že môžeš urobiť.“
Je to tvoj hlas, Pane?
Pochybujem.
Pochybujem.
...Ale ak to naozaj chceš, dnes večer
zložím do tvojich rúk demisiu!
Milý môj, neprijímam tvoju demisiu,
vraví Pán.
Nepočúvaj tie hlasy,
to nie sú hlasy odo mňa.
Nikdy nezaujmem tvoje miesto,
lebo Ja som ti ho dal.
Nič sa neurobí bez teba
a bez tvojich bratov,
pretože chcem, aby ste všetci boli
zodpovední
za človeka i za svet.
Ale nič sa neurobí bezo Mňa...
A možno na to
si občas zabudol!
Teraz choď a pokojne spi, milý môj,
a zajtra,
Ty a Ja,
Ja a Ty,
spoločne,
bratsky s tvojimi bratmi
pôjdeme znovu do boja.

MICHEL QUOIST
ZO ZBIERKY CESTY MODLITIEB,
LÚČ 2007

Antonín Heryán s manželkou

Tři hádanky dědečka Heryána

1. Který prorok ještě po smrti prorokoval?
2. Kde čteme o tom, že Bůh mluvil šeptem a komu?
3. Kolik má Pán Bůh vozů a kdo je viděl?

Odpovědi zašlete na adresu redakce do konce srpna 2009. Správná odpověď na všechny tři otázky bude odměněna.

HÁDANKY Z POZŮSTALOSTI DĚDEČKA ANTONÍNA HERYÁNA POSKYTL PAVEL HERYÁN ML.

Akí sme **trpezliví?**

Neviem ako vy, ale ja pozorujem pri sebe, že čím som staršia, tým menej som trpezlivá. V mladosti sme boli zvyknutí stáť vo fronte na južné ovocie, u mäsiara na mäso a podobne. Brali sme to ako samozrejmosť. Dnes keď mám čakať aj v malom rade napríklad na pošte, radšej odídem. Keď sa tak nad tým zamýšľam, je to paradox. Veď už som staršia a mám oveľa viac času ako keď som sa starala o rodinu, vychovávala deti, a predsa mám menej trpezlivosti.

Pritom, keď chceme niečo hodnotné dosiahnuť, musíme mať nielen odvahu, prosiť si od Pána Boha múdrosť, ale musíme mať aj vytrvalosť a trpezlivosť.

Pán Boh nás chce učiť trpezlivosti a závislosti od Neho. Veľakrát nás nechá v trápení, v úzkosti, v nevypočutých modlitbách, ale napriek tomu chce, aby sme mu dôverovali a boli trpezliví, lebo Jeho čas a spôsob vypočutia je iný ako náš.

Už na začiatku Biblie si čítame o Izákovi, ako sa pokorne modlil za svoju manželku Rebeku, za jej plodnosť. Písmo nám hovorí jednou vetou, že Pán Boh vypočul jeho modlitbu, ale keď si tú stať prečítate pozorne, zistíte, že medzi modlitbou a jej naplnením prešlo 20 rokov. Je to dlhá doba. Dokážeme byť takú dlhú dobu verní v zápasoch na modlitbách a v očakávaní na Boha?

Veľakrát dobrá vec potrebuje čas. Akademicky vzdelaný človek musí študovať a mať aj vytrvalosť, trpezlivosť najmenej17 až 18 rokov. Je to dlhý čas, ale prináša zrelé ovocie.

A čo my starší ľudia na sklonku života, či nemáme za sebou dlhú školu života? Aký je výsledok, sme múdrejší, láskavejší, trpezlivejší, zhovievajúci? Alebo nad všetkým mávneme rukou a už nechceme bojovať, zápasiť o dobro veci. Dobrá vec vždy niečo stojí.

Spomínam si na svoju dcérku, keď mala 1 či 2 roky, nemala dobre vyvinutý očný sval a preto jej očko zabiehalo. Očná lekárka hovorila, že to netreba operovať, ale denne cvičiť a posilňovať ten očný sval tým, že bude navliekať korálky na niť 1 až 2 hodiny doobeda a 1 až 2 hodiny poobede. Nebolo ľahké malé dieťa motivovať, aby pokojne každý deň stereotypne navliekalo korálky. Musela som vynaložiť hodne trpezlivosti a vynaliezavosti, aby to dokázala, pretože som mala dobrý cieľ – zdravé oko. Vďaka Pánovi, že to pomohlo a prinieslo ovocie. Behom roka sa jej zrak upravil a dnes nemá žiadne problémy.

Takýchto skúseností počas života máte ako vy tak aj ja určite veľa a mali by nás viesť k trpezlivosti. Ale paradoxne, čím sme starší, tým sme netrpezlivejší. O starých ľuďoch sa hovorí, že sú morózni a pritom máme viac životných skúseností ako mladí a menej lásky. Veľakrát nevieme nadľahčiť situáciu, ale z maličkostí robíme problémy. Pohneváme sa priskoro a udobrujeme sa prineskoro. (Hovoríme si: však ja som starší, nech sa ospravedlní ten mladší.) Čas beží a pripravujeme sa o pekné spoločenstvo.

Mladí sa derú dopredu, im patrí svet. My starší sa už pozerajme okolo seba, chcime vidieť hlavne toho, kto nás potrebuje. Neuzatvárajme sa do seba, svojich bolestí, samoty. Pokúsme sa zveriť každý deň do Božej starostlivosti a žiť naraz len jeden. Viac sa modlime a menej sledujme televízny program, viac milujme a menej rozprávajme. Viac hľadajme potreby druhých a menej svoje.

Naučili sme sa ponáhľať, ale nie čakať. Chceme všetko hneď. Sme ako malé deti.

Ja bývam s vydatou dcérou a už veľa vecí fyzicky nezvládam a tak to predostriem mladým, čo treba spraviť. Oni sú ochotní, ale v svojom čase a svojím spôsobom. Priznám sa, že nie vždy mám trpezlivosť čakať na ich ochotu a čas. Tak idem a spravím to sama. Nie vždy je to však dobré. Aj minulý rok som prosila zaťa, aby ostrihal stromčeky na záhrade, ale nestalo sa. Tak som išla strihať ja. Nestabilný rebrík, ktorý je skôr maliarsky, sa podo mnou zosunul a ja som spadla. Vďaka Bohu, že som si nič nezlomila, ale následky pomliaždenia mám až doteraz.

Nebola som trpezlivá, pretože aj strihanie stromčekov má svoj ohraničený čas – o tom by nám viac vedeli povedať záhradkárski odborníci. Ja som tú prácu chcela mať hotovú hneď

a skomplikovala som tým život nielen sebe, ale aj mojim blízkym.

Milí moji, neviem, či máte podobné skúsenosti. Ja si už musím častejšie hovoriť, že už nie som taká mladá, aby som všetko zvládla. Musím si každý deň hovoriť, že je viac mať úplnú, spokojnú rodinu a dobré vzťahy ako krajšie domy alebo sady.

Pretože každý deň, ktorý žijem, je zvláštna príležitosť, ktorú mi Pán Boh dáva, aby som ho vychutnávala, viac čítala, viac sedela na verande a obdivovala Božiu prírodu. Bez toho, aby som venovala pozornosť svojim potrebám a predstavám. Aby som viac času trávila s rodinou a priateľmi. Niekde som čítala, že život je reťaz radostných momentov a nejde len o prežitie.

Preto používajme svoje krištáľové poháre, nešetrime najlepším parfumom, ale ho použime, kedy chceme. Odstráňme zo svojho slovníka frázy ako niekedy, inokedy a nabudúce.

Povedzte svojej rodine a priateľom, ako veľmi ich ľúbite. Neodkladajte nič, čo vnáša smiech a radosť do vášho života. Pretože práve malé denné udalosti robia život veľkolepým. Každý deň, každá hodina, každá minúta je výnimočná.

Byť priateľský a láskavý je viac než mať pravdu a byť sám. Tiež, keď nemám silu pomôcť niekomu, môžem sa za neho modliť.

My starší sme veľakrát stvrdnutí životom, a tak sa tvrdo chováme aj k druhým, ale musíme si uvedomiť, že pod tvrdou schránkou každej osobnosti sa skrýva niekto, kto potrebuje byť ocenený a milovaný a tú lásku sme si dĺžni prejavovať nie raz, dvakrát, ale stále. Hľadajme si priateľstvá aj v staršom veku, aj keď je tu riziko, že keď idem s niekým, dávam mu súčasne možnosť, aby mi ubližoval, ale láska hojí všetky rany, nie čas.

Máme šancu byť vždy usmievaví, pretože každý, koho stretneme, si zaslúži byť pozdravený s úsmevom. Naše slová by mali byť jemné, pretože zajtra sa s ním môžeme stretnúť opäť. Nezatvárajme si dvere príležitostí svojím „stareckým“ sebeckým chovaním.

Nebuďme príliš múdri, ale prijmime radu aj od mladších. Toto si musím aj ja často opakovať pre seba. Mala som skúsenosť pred dvoma rokmi, keď som odsúdila pred vypočutím prednášku jedného mladého veriaceho psychiatra na tému: odpustenie chorému a umierajúcemu človekovi. Hovorila som, že je príliš mladý, čo ten vie o živote a vzťahoch. Napriek tomu som išla na tú prednášku a čerpám z nej až dodnes. Keď nám niekto ublížil a my mu neodpustíme (nezávisle od toho, či nás o to žiadal) škodíme v prvom rade sebe, strácame vnútorný pokoj, harmóniu – rovnováhu duše a tela. Milujme seba a odpúšťajme nech naše modlitby nemajú prekážku.

Veď aj v modlitbe Otče náš, ktorú nám Pán Ježiš zanechal ako vzor, sa modlíme: odpusť nám naše viny, ako my odpúšťame našim vinníkom. Dajme si prosím ruku na srdce. Chceli by sme, aby nám Pán Boh tak odpúšťal naše viny ako odpúšťame my iným?

Preto prosím, nech naše spoločenstvo nie je zatienené hnevom, únavou, netrpezlivosťou, nech nemáme pocit, že nás druhý otravuje, ale naopak nech naše stretnutia sú pre nás obživením, obohatením snáď aj našej samoty.

Snažím sa ešte o jedno: dávať radu, keď sa ma pýtajú, vtedy padne na úrodnú pôdu, alebo pri ohrození života. Pretože inokedy sa skôr stretnem s nepochopením, alebo s otázkou v očiach.

Tak, moji milí, iste som vám dnes nič nové nepovedala. Viem, že sme vo veku, kedy sa už viac cítime, skôr unavíme, všetko už nezvládneme a najmä nie tak rýchlo a dobre ako v mladosti, ale prosím, buďme zhovievaví, láskaví trpezliví k sebe aj druhým a náš život bude omnoho slnečnejší, radostnejší a zmysluplný.

EVA OSTROLUCKÁ

Existenciální drama moravského velmože

Tomáš Knoz: Karel st. ze Žerotína – Don Quijote v labyrintu světa, Vyšehrad 2008, 368 stran.

Životopisy jsou oblíbeným žánrem a většinou se velmi dobře čtou. Kniha Tomáše Knoze Karel starší ze Žerotína se ale nejen dobře čte, nýbrž ona také se čtenářem něco dělá: prostřednictvím líčení osudů moravského šlechtice žijícího na přelomu 16. a 17. století mu klade otázky týkající se jeho vlastního života ve století 21.

Žerotín měl všechno, co si mohl šlechtic jeho doby přát: byl moudrý, bohatý, vzdělaný (vyhledávaný odborník v oblasti práva), zbožný, stavěl krásné a moderní zámky, vybudoval jedinečnou knihovnu, jeho dominia hospodářsky prosperovala, on sám zastával v letech 1608 – 1615 nejvyšší politickou funkci na Moravě (byl moravským vrchním zemským hejtmanem). Na konci života však musel odejít do exilu, poté přebýval jako host na svém bývalém zámku v Přerově, dožíval bez dětí a nemocný, bez funkcí a titulů, jen jako z milosti trpěný navrátivší se exulant.

Autor monografie Tomáš Knoz, docent na FF MU v Brně, objevil způsob, jak čtenáře zatáhnout do dění dávných věků: nevypráví Žerotínův příběh chronologicky, nezdržuje se nudným vysvětlováním souvislostí, ale člení svou knihu tematicky. Čtenář se tak jen jakoby mimochodem dozví o základních biografických údajích Karlova mnohovrstevnatého života a potom je seznamován s cestami českých mladíků ze šlechtických rodin za vzděláním, s válečnými dobrodružstvími, s touhou šlechty objevit své starobylé kořeny, s pravidly zakládání manželství a rodiny, s fungováním žerotínských držav, se stavebními aktivitami Karla staršího ze Žerotína, s budováním jeho knihovny, která patřila k prvním a nejlepším zámeckým knihovnám u nás atd. V dalších kapitolách poznáváme politické poměry na Moravě, okolnosti průběhu stavovského povstání i situaci na Moravě po porážce stavů a posléze po vydání Obnoveného zřízení zemského 1628. Závěr knihy je věnován Žerotínovu vratislavskému exilu, jeho nemoci a smrti.

Už v průběhu četby nás zasahuje mimořádně poctivá a ušlechtilá Žerotínova osobnost. Jeho zemské vlastenectví i věrnost panovníkovi způsobily, že si jej vážili jak představitelé stavovské opozice (např. Václav Budovec z Budova), tak reprezentanti císařské moci (kardinál František z Dietrichštejna, Albrecht z Valdštejna, Karel z Lichtenštejna i samotný císař Ferdinand II.). Karel byl a zůstal i po Bílé hoře věrným členem a podporovatelem Jednoty bratrské. Podporoval nejen kralickou tiskárnu a chod církve v době předbělohorské, ale snažil se Jednotu zabezpečit i v době jejího polského exilu. Sledujeme jeho zápas o udržení panství v Brandýse nad Orlicí, na kterém se po porážce povstání skrývali mnozí duchovní Jednoty bratrské včetně Jana Amose Komenského, který zde napsal svůj Labyrint světa a ráj srdce, knihu, kterou Karlovi staršímu věnoval.

Tomáš Knoz ovládá velmi mistrovsky schopnost provést čtenáře nepřehledným bludištěm šlechtických predikátů, titulů a funkcí. Velmi nenápadně a poutavě nás seznamuje s oněmi důležitými dobovými maličkostmi, díky nimž rozumíme světu, ve kterém se moravský zemský hejtman pohyboval. Bez dechu sledujeme Žerotínův zápas o vybudování rodiny a zplození mužského potomka a dědice. I tato radost mu však byla upřena. A tak se v závěru knihy noříme do sugestivního líčení Karlova stáří po boku věrné manželky Kateřiny z Valdštejna. Byl sužován nemocemi a musel se smířit s tím, že své majetky zanechá po smrti vzdáleným příbuzným. Velká hodnota knihy je však v jejím celkovém vyznění: přestože se Karlovi staršímu ze Žerotína zhroutil svět, přestože umíral bez potomků, přestože jeho zámky koupili cizí majitelé a knihovna zůstala ve Vratislavi, přestože Jednota bratrská zvolna skomírala v exilu a Markrabství moravské ztratilo politickou autonomii, nebyl život tohoto vzácného muže marný. A ačkoli nezůstala ani žerotínská hrobka, zůstalo něco, co už Karlovi staršímu ze Žerotína nikdo nevezme: jeho mravní velikost, pevnost charakteru, opravdovost jeho víry a ušlechtilost jeho skutků. Dokládají to i slova z věnování Komenského Labyrintu světa a ráje srdce, která se objevují dodnes v každém vydání této mimořádné knihy:

„Jediné to podotknu, že jsem nepokládal za nevhodné věnovati takovou práci tomu, kdo tisícerým způsobem zakusiv supění a úpění tohoto pozemského moře, přece spočívá v tichounkém přístavu svého čistého svědomí.“

Kdo z nás by si pro svůj život mohl přát lepší hodnocení?

PETR VAĎURA

Dva postřehy z jednoho dopisu

Když čtu Bibli, často mě překvapí, jak praktické a užitečné věci tam najdu. Dvě z nich vám chci ukázat.

Co ti dosvědčí Bůh?

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků … (Židům 12,1)

O jedenácté kapitole listu Židům se říká, že je to kapitola svědků víry. Čeho to byli svědci? Když se podívám podrobněji, čtu (Žd 11,2.4.5.39), že to bylo spíš naopak. Svědkem byl Bůh a svědčil, že Ábel byl spravedlivý, že se mu líbil Enoch, že si cení jejich víry. Svědek je ten, kdo řekne, co viděl. A Bůh tady v Bibli popisuje, co viděl na Noemovi, Abrahamovi, Mojžíši a dalších.

A přitom je také napsáno, že tito lidé byli svědkové. Svědkové čeho? Byli to svědkové Boží moci, věřili Bohu, i když si na Boha, na slibované věci nemohli sáhnout, i když trpěli, stále Bohu důvěřovali – a Bůh jim to dosvědčil.

Dospěl jsem k závěru, že Bůh a každý z těch mužů víry si byli svědky navzájem. Není divu. Lidé, kteří si navzájem důvěřují, jsou ochotni jeden o druhém svědčit. Svědkové víry dávali najevo, kdo Bůh je, jaký je, jak v jejich životě působí. A Bůh svědčil o nich tak, že Noemovi poradil, aby postavil před potopou loď, devadesátileté Sáře dal syna, Mojžíši razil cestu prostředkem moře, Eliáši seslal oheň...

Jak Bůh dosvědčuje nám, že mu věříme? Jsme-li svědky o tom, jaký je Bůh, pak i on svědčí o nás, o naší víře a jeho svědectví lidé uvidí.

Co ještě není hřích

…Odhoďme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle… Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. (Židům 12,1-4)

Působí na nás mnoho tlaků. Přijdu do práce – slyším hrubé nadávky a svádí mě to jednat stejným způsobem. Jdu po ulici, vidím nemravné billboardy a trošičku popustím uzdu fantazii. Přijdu domů, děti nesplnily své úkoly a nejraději bych na ně křičel... A pak je ještě mnoho hříchů, které nejsou tak nápadné, ale také „vadí“. Hřích se na nás tlačí v nejrůznějších podobách a ze všech stran. Jak nad ním vítězit?

Tady v dopise Židům je rada, abychom odhodili všechnu přítěž. Někdy se mi zdá, že křesťanský život je pro nás tak těžký, protože máme různé přítěže – neříkám přímo hříchy, ale „jen přítěže“. Kolikrát děláme něco, o čem víme, že to nepřináší žádný užitek a my si (sami pro sebe) řekneme: „To přece není hřích!“ – a máme pravdu. Ale je to přítěž.

Představte si sportovce, který stojí na startu běhu na 1 500 metrů. Všichni jsou perfektně připraveni, na nohách tretry, jen jeden z nich má na nohách horolezecké boty a na zádech desetikilový batoh. Když se ho někdo zeptá, na co to má, jen protivně odsekne: „Vždyť to není zakázané!“

Má pravdu, za batoh na zádech ho nediskvalifikují. Ale je to přítěž, kvůli které asi nevyhraje.

Batoh na zádech není důvod k diskvalifikaci závodníka.

Někteří lidé mi připadají také tak: „Vždyť dívat se na reality-show není hřích.“ – Hm, možná ne, ale nemyslím si, že takovým způsobem Pán někomu dá mocné slovo, které by mohl říct ve shromáždění nebo v osobním rozhovoru s někým z věřících, který potřebuje duchovní povzbuzení.

Takových „nehříchů“ je v našem životě asi víc. Když se sami před sebou nebo i před druhými bráníme „To přece není hřích!“, máme možná pravdu, ale je to marnost, zbytečnost, „přítěž“, která nás okrádá o duchovní vítězství, o duchovní hodnoty, o čistý vztah s Bohem.

Když jsme prožili Boží milost, vyhýbáme se hříchu, protože hřešit nechceme.

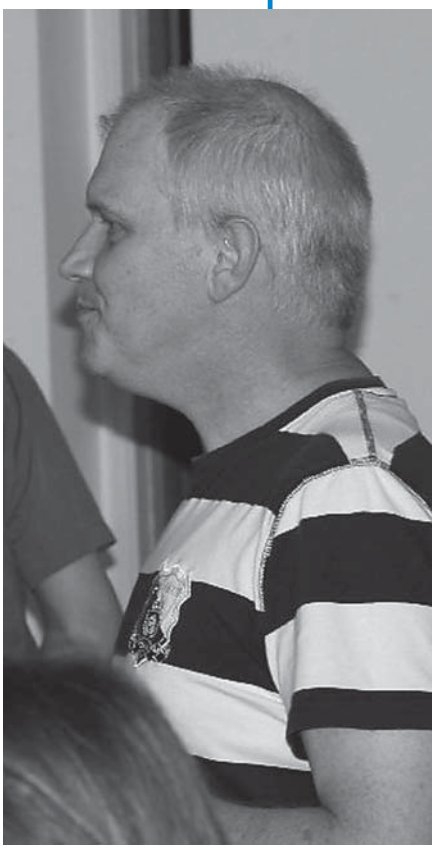

Víme, že hřích je zlý, škodí, brzdí duchovní život, narušuje vztah s Bohem.

Dopis Židům (12,1.4) nás nabádá, abychom hřích odhodili. Co měl však autor na mysli, když píše: „Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev.“? Dokážeme se hříchu vzepřít i za cenu boje? Jakým způsobem se bráníme hříchu? Jaké zbraně nasazujeme? Jsme ochotni nasadit to, že něco v televizi neuvidíme, nebo že za cenu čistoty přijdeme o nějakou „příjemnost“? Jsme ochotni se všemožně bránit, abychom nehřešili?

Jak s hříchem bojoval Pán Ježíš? Bojoval až do krve, prolil za hřích krev, a to za cizí hřích! Takovým způsobem Kristus bojoval s hříchem.

A my? Jak často s hříchem spíš kamarádíme. Někdy říkáme, že „odpočíváme“, že si přece můžeme něco dopřát. - Ano, můžeme, ale často se tím hříchu vzdáváme. Jsme ochotni kvůli čistotě od hříchu snést nějakou újmu? Jak velkou? Byli bychom ochotni kvůli hříchu i prolít krev?

JENDA VOPALECKÝ

100 let bratrského hnutí v Českých zemích

100 let bratrského hnutí v Českých zemích

Srdečně zveme na Konferenci stého výročí

v sobotu 28. listopadu 2009 (10 - 21 hod.)

do sborového domu Křesťanského sboru v Ostravě-Kunčičkách, ul. Bořivojova 29

„Sto let otevřených dveří pro dílo Páně“ (2K 2,12; Kol 4,3)

Program:

Děkovné modlitby
Společné písně s doprovodnými skupinami
Film o vzniku bratrského hnutí
Příspěvky hostů a gratulace
Těšínský pěvecký sbor Živá píseň
Slovo k jubileu
Opavská pěvecká skupina Okteto
Přímluvné modlitby
Společný oběd a večeře
Prezentace současného bratrského hnutí
Rozhovory u kávy
Semináře
Hudební večer

Za přípravný výbor J. Andrýsek, pověřený Mezisborovou radou KřS a sbor Ostrava-Kunčičky

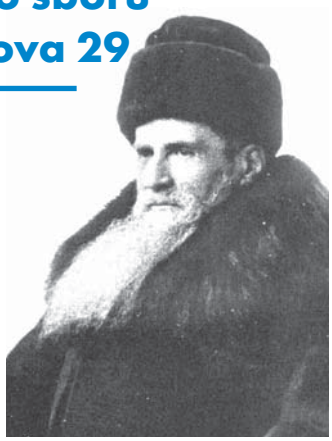

Z bratislavského zboru odišla do nebeského domova sestra Emília Beňová vo veku nedožitých 88 rokov. Stalo sa tak 14. apríla 2009.

Sestra Beňová prijala Pána Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa a Pána v mladosti, v Turanoch nad Váhom. Neskôr sa obrátil aj jej manžel Pavel Beňo, ktorý ju predišiel do večnosti pred niekoľkými rokmi. Teraz sú už obaja spolu u Pána.

V dome Beňových bolo dlhé roky zhromaždenie a otvorené dvere pre všetkých bratov a sestier odkiaľkoľvek. Stretávali sa tam mladí i starí a prežívali u nich mnohé požehnania. Začiatkom sedemdesiatych rokov sa Beňovci presťahovali do Bratislavy, kde verne slúžili Pánovi a ľuďom až do konca ich pobytu v tomto údolí sĺz.

Na pohrebnom zhromaždení v bratislavskom Slávičom údolí v pondelok 20. apríla 2009 sa so zosnulou sestrou Beňovou rozlúčili bratia Lešík a M. Vyhnánek. Zostal tu jej odkaz: Buďte verní Pánovi a slúžte mu až do konca.

JÁN KUČERA

Boží odpověď

na sedmileté hledání

Historické ohlédnutí

Od chvíle, kdy se v Českém Těšíně začala konat první provizorní shromáždění bratrského hnutí, uplynulo téměř 85 let. Začalo to svědectvím o Kristu v těžké nemoci Vincencie Horákové a její iniciativou (po té, co se tělesně i duchovně uzdravila) vytvořit neformální společenství křesťanů ve svém bytě na Königstraße, dnes budova Úřadu Práce na Mánesově ul. Mezitím se místo shromažďování českotěšínského Křesťanského sboru, jak se bratrské sbory oficiálně nazývají, mnohokrát měnilo. Ještě na konci 20. let se přeneslo do domku manželů Firlových a pak do jejich nového domu na Hrabinské č. 40. (dokončen 1932). Během 2. světové války putovalo na chvíli do Válkových lázní a pak v rámci svazu BfC (Svaz křesťanů svobodných církví - společně s baptisty) do domu na Modlitební ulici. Po válce se sbor shromažďoval znovu u Firlových, a to až do roku 1968, kdy se jejich dům octl v asanačním pásmu a byl zbourán. Tři roky se pak věřící Křesťanského sboru scházeli v bytě u sestry Heleny Recmanikové (ul. Mánesova 47, naproti ÚP). Mezitím se intenzivně hledalo místo, až ing. Jan Mrozek získal pozemek po židovské synagoze Machsike Hatora (bývalý Hirschův Bethaus) na Alšově ulici 7. Stavba byla dokončena v roce 1971 (i bez souhlasu církevního tajemníka pro dozor nad církvemi) a na Silvestra se konalo otevírací shromáždění. Zdá se, že tato tradice Silvestrovského iniciačního shromáždění bude zachována i v případě nové stavby, o které vás chci nyní informovat.

Rozhodnutí potřebuje dozrát

Od roku 1992, kdy náš sbor navštívil Siegfried Lüling, misionář (13 let v Tanzánii) a duchovní pracovník německých bratrských sborů, probíhaly ve sboru každý rok, u příležitosti jeho pravidelných návštěv, biblické vzdělávací týdny. Byl to právě on, kdo podporoval vizi rozšíření sboru a dával impulsy k modlitbám a hledání nového místa. Rozhodnutí sboru začít jednat však ještě nějakou dobu zrálo. Jsme společenstvím všech generací a ne všichni byli na změnu připraveni. Od roku 2000 jsme však šetřili a hledali příhodné místo. Zásadní impuls přišel takříkajíc shůry, na pravém místě a v pravý čas.

Vize práce na sídlišti

Od září 2004 totiž začali mladí křesťané ze sboru pořádat sportovní kluby v tělocvičně ZŠ Slezská. V květnu 2005 k tomu přibyl dětský den na hřišti za školou a v září proběhl v Těšíně mládežnický festival NAMAX. Mládež sboru dostala silný impuls k práci s mladou generací ve městě. O prázdninách 2006 jsme dostali nabídku pomoci irského křesťanského sdružení GLO, uspořádat týdenní příměstský tábor. Dostal název Týden her, zábavy a naděje a postupně se rozvíjel. Letos chystáme jeho čtvrté pokračování. Vize práce s mladou generací na sídlišti Mojská tak pomalu dostávala svou podobu.

Souběh koncepcí

Dalším důležitým impulsem bylo uvolnění objektu Dětského centra Na Mojském. Když jsme ve městě 7 let neúspěšně hledali vhodný objekt k rekonstrukci, netušili jsme, že se něco objeví na sídlišti, kde jsme začali pracovat s dětmi a mládeží. Vzpomínám si, jak jsem si v regionálním tisku přečetl zprávu o tom, že Dětské cen-

trum se stěhuje, tuším do Metylovic, a že budova je prázdná. Vnímal jsem to jako určitou výzvu od Hospodina. O objekt se sice jako první zajímala Slezská diakonie, ta však na svůj původní záměr vybudovat tam Azylový dům rezignovala. I po tiskové výzvě starosty města, zda by o objekt někdo nestál, jsme zůstali jedinými zájemci. Díky velkorysé nabídce a jasné koncepci města v komunitním plánování byl náš záměr přestavby objektu na Sborový dům a Komunitní centrum dne 3. prosince 2007 zastupitelstvem města Český Těšín schválen. Smlouva o převodu objektu do vlastnictví křesťanského sboru byla odsouhlasena v březnu 2008 a rekonstrukci nestálo nic v cestě, tedy až na všechnu tu „nezbytnou“ byrokratickou zátěž.

Darovaná jednota

Pro mě samotného však bylo největším impulsem společné rozhodnutí sboru se do tohoto náročného úkolu pustit, tj. o objekt požádat. Na začátku roku 2007 proběhlo sborové shromáždění, kde se mohli a měli všichni členové sboru k projektu vyjádřit. Po představení celého záměru proběhla anketa a bylo dosaženo požadovaného dvoutřetinového souhlasu. V dotazníku se neobjevil ani jeden záporný hlas a tuto Bohem darovanou jednotu jsme přijali jako zásadní impuls shůry.

Rekonstrukce v plném proudu

Začali jsme zkraje června 2008 modlitebním shromážděním, kterého se zúčastnili bratr Lüling i manželé Krmáškovi. A svěřili všechno naše počínání do Boží ruky. Nevyhovující stav obvodových zdí a dispozice s velkým množstvím oken si vynutily rozsáhlé bourací práce, jejichž rozsah prozradí obrázky. Nyní je rekonstrukce v plném proudu. Stavební dohled, management stavby i některé svépomocné práce si zajišťujeme sami. Vše v míře našich možností. Rekonstrukci provádí malá stavební firma, se kterou máme dobré zkušenosti. Věříme, že se nám rekonstrukci podaří dokončit ještě před koncem letošního roku.

Poděkování

Jsem vděčný Bohu za podporu města Český Těšín, jež se rozhodlo investovat do budoucnosti. Děkuji všem sponzorům, malým i velkým, že se připojili a mají na tomto díle svůj nezastupitelný podíl. Děkuji za zájem sborů, které si nás pozvaly, abychom je o tomto projektu informovali a podpořily nás. Děkuji všem, kdo jakýmkoliv způsobem přispívají k růstu stavby. Děkuji za nezištnou a obětavou práci vedoucích klubů a všech dobrovolníků, kteří do Komunitního centra Mojská o.s. DEN investují svůj čas i peníze. To vše vnímám jako pomoc shůry, bez níž by tento projekt, zvlášť v době finanční krize, nebylo možné dokončit. Ale největší dík patří Pánu Ježíši Kristu, neboť je to On, kdo „ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.“ (F 2,13)

JAREK ANDRÝSEK